

- chín edit -

nguyễn
ý vì anh
chàng
thiếu
niên
câm

Lượng
Nhược
Tinh
Thần

Chương 1

Chương 1

Tiền Oánh Oánh vừa đặt hành lý xuống, đã thấy ngoài cửa có chàng thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đang ló đầu nhìn cô.

Làn da thiếu niên ngăm đen, ngũ quan tuấn tú, mày rậm mắt to, ánh mắt sáng ngời có thần.

Tiền Oánh Oánh không có ấn tượng với thiếu niên này, gần mười năm nay cô chưa về nhà cũ ở nông thôn, trong thôn ngoại trừ nhà cậu mợ, tất cả mọi người và mọi thứ, gần như cô đã quên hết rồi.

Tiền Oánh Oánh mỉm cười thân thiện với thiếu niên, đang định lên tiếng, thiếu niên bỗng chạy đi, có vẻ rất sợ hãi.

“Anh ta là kẻ câm nhà bên, tính tình quái gở. Chị đừng để ý anh ta, anh ta cố ý chạy tới xem chị, nhất định là muốn xin đồ ăn vặt.” Cậu em họ Triệu Tiểu Bân mười tuổi khinh thường nói.

“Không được nói xấu người khác như vậy.” Tiền Oánh Oánh dùng ngón trỏ dí đầu cậu em.

Khi Tiền Oánh Oánh thu dọn xong đồ đạc, cửa bị gõ vang.

Mở cửa, cô thấy thiếu niên vừa nãy mang theo con cá to chừng hai năm tay, ngập ngừng đứng ngoài cửa, hai tai ửng hồng.

“A, chào em.” Tiền Oánh Oánh cười nói.

Thiếu niên cúi đầu, không dám nhìn cô, hai tay giơ râu cá tới trước mặt cô, thấy cô không lấy, bèn quơ quơ râu cá.

“Đây là cho chị à?” Tiền Oánh Oánh hỏi. Cô đưa tay cầm lấy râu cá, không cần thận chạm phải ngón tay lạnh lẽo của thiếu niên. Cậu vội rút tay về.

Thiếu niên lặng lẽ xoa tay vào quần, xoay người định đi, Tiền Oánh Oánh vội gọi cậu lại.

“Đợi chút, đừng đi.”

Tiền Oánh Oánh lấy một túi kẹo trên bàn, đưa cho thiếu niên, cười nói: “Cảm ơn cá của em, đây là quà đáp lễ.”

“Chị họ, chúng ta đi hái vải đi.” Em họ đội mũ rơm, đưa một chiếc mũ khác cho Tiền Oánh Oánh.

Cô nhận mũ đội lên đầu, mũ rơm mang theo mùi cỏ khô ngai ngái, cũng không đến nỗi khó ngửi.

Khi bọn họ ra ngoài, thiếu niên nhà bên đang cho gà ăn.

Thấy thiếu niên nhìn về phía họ, Tiền Oánh Oánh chào cậu bằng một nụ cười tươi tắn.

Thiếu niên ngẩn ra, mặt thoáng chốc đỏ bừng, vội vàng xoay người, tiếp tục cho gà ăn.

“Chị cứ mặc kệ anh ta, người kia quái gở lắm.” Em họ bất mãn.

Tiền Oánh Oánh không vui gõ trán cậu: “Còn nhỏ mà đã kỳ thị người khác? Thế là không tốt. Chị thấy cậu ấy rất tốt mà.”

Tiểu Bân ôm trán: “Không, anh ta không tốt chút nào cả. Chị không biết đâu, anh ta chưa từng chơi với ai, cả ngày dính lấy đám chó mèo, anh ta còn cởi sạch quần áo ngủ cùng chúng nó nữa! Em thấy đầu óc anh ta nhất định có vấn đề.”

Tiền Oánh Oánh nói: “Thích động vật thì có gì sai? Cậu ấy rất giàu tình thương.”

“Ôi chao, chị à, dù sao anh ta cũng là quái thai, mọi người trong thôn đều nói vậy, chị cách xa anh ta một chút là được rồi!”

Sắc trời đã tối, Tiền Oánh Oánh và em họ mang theo một thúng vải, thẳng lợi trở về.

Tiền Oánh Oánh ôm bụng, nấc một tiếng, vị ngọt từ dạ dày xông lên cổ họng, chưa bao giờ cô được ăn vải thỏa thích như thế.

Phía trước có mấy cậu nhóc âm ỉ, mơ hồ có thể nghe được mấy từ ‘người câm’, ‘quái thai’.

Đến gần, Tiền Oánh Oánh mới phát hiện có người rơi vào vũng bùn.

Đám trẻ xung quanh còn cười vang, vỗ tay: “Người câm biến thành heo bùn, kinh tởm, ha ha.”

Người trong vũng bùn bị bùn lầy dính khắp người, trên mặt, trên tóc còn dính mấy phiến lá thối, ngay cả mặt mũi cũng nhìn không ra.

Cậu ta giãy giụa nghĩ cách thoát khỏi vũng bùn, nhưng tay cậu vừa chạm vào bờ lại bị đám trẻ đầu gấu dùng chân đá văng.

Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Tiền Oánh Oánh nhất thời tối sầm.

“Chị, đừng để ý đến họ, chúng ta đi thôi.” Thấy Tiền Oánh Oánh dừng bước, em họ vội kéo tay cô, bảo cô rời đi.

Tiền Oánh Oánh vỗ vỗ vai cậu: “Đợi chị một lát.”

Cô đặt thúng vải xuống, tiến lên phía trước, đẩy lũ nhóc tranh nhau giẫm lên bàn tay bám vào bờ kia ra, cất giọng nghiêm khắc: “Các em ước hiệp một người có nghĩa lý gì không? Các em có từng nghĩ, nếu người trong vũng bùn là các em, các em sẽ thế nào?”

Đám nhóc ngang ngược thấy người trách mắng chúng là một chị gái xinh đẹp, lập tức xấu hổ. Chúng nhao nhao đứng im, không dám ép buộc người trong vũng bùn.

Tiền Oánh Oánh ngồi xổm xuống, duỗi tay về phía người trong vũng bùn: “Nào, chị kéo em lên.”

Người trong bùn thoáng nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc mới do dự đưa tay cho cô.

“Chị họ, em đã dặn chị không cần để ý anh ta rồi mà, chị xem quần áo của chị toàn là bùn.” Em họ ngồi trên tảng đá, vừa ăn vải vừa trợn mắt.

Tiền Oánh Oánh quay đầu trừng cậu: “Em nhiều lời quá, thấy người khác bị ăn hiếp cũng không giúp, bình thường thầy cô dạy em thế nào. Giúp người là niềm vui, giúp người là niềm vui, hiểu không?”

Thiếu niên lấm lem bùn đất lẳng lẳng ngồi cạnh Tiền Oánh Oánh, hai tay níu chặt góc áo.

Tiền Oánh Oánh quay đầu lại, nhúng khăn tay xuống dòng suối trong suốt, sau đó vắt kiệt nước, giúp thiếu niên lau mặt.

Rất nhanh, gương mặt đầy bùn của thiếu niên đã được lau sạch sẽ, lộ ra màu ngăm đen tuần tú. Lúc này, Tiền Oánh Oánh mới phát hiện, thiếu niên này đúng là thiếu niên nhà bên.

Thiếu niên bất an cụp mắt, không dám nhìn Tiền Oánh Oánh, khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng.

“Triệu Tiểu Sơn, hôm nay chị tôi giúp anh, anh nhớ cảm ơn đấy, sau này phát điên muốn giết người, phải nhớ rõ mặt chị họ tôi, đừng chém lung tung.” Em họ phun hạt vãi vào lòng bàn tay, rồi ném nó về phía thiếu niên, vừa vịn nện trúng đầu cậu.

“Tiểu Bân!!” Tiền Oánh Oánh quay đầu, tức giận lườm cậu: “Sao em bướng bỉnh vậy! Khi về chị sẽ nói mẹ, xem mẹ xử em thế nào.”

Em họ lè lưỡi, làm mặt quỷ với cô.

Tiền Oánh Oánh ném khăn tay lên tảng đá, định tiến lên đánh cậu.

Cậu nhóc vội xin tha: “Được rồi, em sai rồi. Chị đừng đánh em.” Vừa dứt lời, cậu lại lườm thiếu niên tuần tú ngồi im bên dòng suối như cái cọc gỗ.

“Triệu Tiểu Sơn, anh còn chưa nhảy vào suối gột rửa hết bùn sao? Anh còn muốn chờ chị tôi giúp anh lau người à.”

Triệu Tiểu Sơn cứng đờ người, nhanh chóng nhảy vào dòng suối nhỏ.

Tiền Oánh Oánh chỉ nghe ‘ùm’ một tiếng, cấp tốc xoay người, đã thấy Triệu Tiểu Sơn ở trong khe suối rồi.

« | »

Chương 2

Chương 2

“Chị, cho em mượn di động chơi game đi.” Tiểu Bân tắm rửa xong, bàn chân còn chưa khô đã nhảy lên giường Tiền Oánh Oánh.

Tiền Oánh Oánh nhìn mấy dấu chân ẩm ướt trên ga giường hồng nhạt, nhất thời sa sầm mặt, duỗi tay đẩy cậu.

“Đi xuống.”

Em họ ôm đùi cô không chịu buông: “Cho em mượn chơi rồi em xuống.”

Cuối cùng Tiền Oánh Oánh vẫn đưa di động cho cậu vì cô không muốn buổi tối phải ngủ trên ga giường ẩm.

Gió đêm mát mẻ, Tiền Oánh Oánh ra khỏi phòng, ngược đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Ở thành phố, buổi tối đèn điện sáng trưng, không thấy nhiều sao thế này.

Quả thật rất hiếm có, trong màn đêm yên tĩnh cô cũng bình tâm lại.

Tiền Oánh Oánh ngồi trên bậc thang, dựa lưng vào cửa phòng.

Vì trốn xem mắt cô mới về quê. Một tháng trước, cô quen một đối tượng xem mắt tên Trương Hạo, bộ dạng lịch sự trắng trẻo, là thành phần tri thức ngồi văn phòng. Ba mẹ Tiền Oánh Oánh rất hài lòng, hi vọng hai người bọn họ có thể nên duyên.

Tuy nhiên, Tiền Oánh Oánh không vừa ý anh ta, người đàn ông này lười biếng ích kỷ, hơn nữa còn tính toán chi li.

Cô và anh ta hẹn hò năm sáu lần, mỗi lần ăn cơm đều là cô trả tiền. Mỗi lần nói chuyện cô chỉ nghe thấy anh ta than thở về đồng nghiệp, công ty. Thậm chí khi ăn cơm, anh ta chỉ ngồi im trên ghế, chờ cô đi gọi món, chờ cô bưng tới, chờ cô lấy đĩa cho...

Cô rất phản cảm với kiểu đàn ông như vậy, chẳng khác nào cậu ấm được nuông chiều. Cô đã dự tính, tương lai nếu kết hôn, cô sẽ trở thành bảo mẫu kiêm máy rút tiền kiêm trạm thu hồi năng lượng tiêu cực của anh ta.

Có điều ba mẹ cô thích người đàn ông này...

Tiền Oánh Oánh thở dài.

“Triệu Tiểu Sơn, anh có bệnh à! Cứ nhìn lén chị họ tôi là sao?”

Tiền Oánh Oánh đang hái rau trong vườn chợt nghe được giọng nói không kiên nhẫn của em họ. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy em họ đang dùng gậy gõ xua đuổi thiếu niên tuần tú đứng bên kia hàng rào.

Thiếu niên tránh né gậy gõ không ngừng hướng về hướng mình, nhất định không chịu đi.

“Em họ! Tại sao em ức hiếp người ta?!” Tiền Oánh Oánh sầm mặt, đặt rõ xuống, bước qua tóm lấy cây gậy trên tay cậu em.

“Chị! Anh ta nhìn lén chị, cả sáng rồi, nhất định là có ý đồ!” Cậu nhóc đá chân.

Thiếu niên đứng ở hàng rào đối diện vẫn cúi đầu, không nhúc nhích.

Hai tay Tiền Oánh Oánh nâng gương mặt tròn phúng phính của em họ, néo néo: “Chị nói em biết, đừng chỉ nghĩ xấu về người khác, như thế là xúc phạm họ.”

Mặt cậu em bị néo biến dạng, kêu oai oái, cô buông cậu ra, quay đầu mỉm cười xem Triệu Tiểu Sơn: “Tiểu Sơn, em tìm chị có chuyện gì không?”

Triệu Tiểu Sơn căng thẳng nhìn cô, cắn cắn môi dưới mới do dự vươn tay, mở cho cô xem.

Đó là một con chim nhỏ được bện từ cỏ, lông vũ gắn trên cánh, lông tơ dưới bụng, mỏ nhọn, còn có đôi mắt đen tuyền được khâu bằng hạt màu đen, nhìn giống như đúc, vô cùng sống động.

Tiền Oánh Oánh kinh ngạc tròn mắt: “Đẹp quá, đây là cho chị à?”

Triệu Tiểu Sơn khẽ gật đầu.

“Cảm ơn em.” Tiền Oánh Oánh vui vẻ nhận con nhím cỏ, hồi nhỏ cô cũng từng học bện chim nhưng cô không khéo tay, luôn biến chim nhỏ thành quái vật.

Triệu Tiểu Sơn thấy cô cười tít mắt, ngượng ngùng cúi đầu.

Cậu em ‘hừ’ lạnh một tiếng: “Đặc ý cái gì! Mấy thứ này em cũng biết làm.”

“Tiểu Bân, mang thau thịt heo này sang nhà bên giúp mẹ.” Mợ bưng một thau thịt heo từ trong phòng bếp đi ra.

Em họ gác chân ngồi trên ghế sofa, cầm di động của Tiên Oánh Oánh mãi mê chơi game, không hề để ý đến mợ.

Mợ lại gọi cậu một tiếng, cậu vẫn không hé răng. Cô ngồi bên cạnh cậu vội đứng lên: “Mợ, để cháu.”

Tiên Oánh Oánh mang thịt heo cho bác gái nhà bên, đang định về thì bác gái gọi cô lại.

“Đợi bác mổ gà cho cháu mang về. Cháu và Tiểu Sơn cứ ngồi chơi trong nhà nhé.”

Tiên Oánh Oánh vội nói không cần nhưng bác gái đã quay người vào bếp.

Triệu Tiểu Sơn đang ngồi trên ghế nhỏ gọt khoai tây, cô bèn đi tới cạnh cậu, giúp cậu múc nước.

Tay Triệu Tiểu Sơn vừa thon dài lại linh hoạt, gọt khoai với tốc độ rất nhanh.

Nghe mợ nói, Triệu Tiểu Sơn rất giỏi, việc nông, thủ công, tất cả đều do cậu làm, hơn nữa cậu còn có tay nghề nấu nướng rất ngon.

Tiên Oánh Oánh luôn có cảm tình với người cần cù lao động, cảm thấy thiếu niên chăm chỉ cực kỳ khiến người ta yêu mến.

Cô lấy một viên chocolate từ trong túi áo định đưa cho Triệu Tiểu Sơn, thấy tay cậu không rảnh bèn bóc vỏ chocolate, đưa tới miệng cậu: “Tiểu Sơn, ăn chocolate không?”

Triệu Tiểu Sơn ngẩn ra, ngượng ngùng gật gật, sau đó há miệng cắn chocolate.

Tiên Oánh Oánh xoa đầu cậu: “Tiểu Sơn thật ngoan, nếu em họ chị hiểu chuyện bằng một nửa em thì tốt rồi.”

Cô ngồi xối người xuống, thả những củ khoai tây Triệu Tiểu Sơn đã gọt vào chậu đựng nước sạch: “Tiểu Sơn, lát rửa chỗ khoai tây này là được.”

Triệu Tiểu Sơn đỏ mặt gật đầu. Sau đó, giống như sự nhớ ra điều gì, cậu bỏ dao và khoai tây xuống, đứng lên, bước nhanh vào một căn phòng.

“Tiểu Sơn?”

Chẳng mấy chốc Triệu Tiểu Sơn đã đi ra, hai tay ôm một cái giỏ trúc.

Cậu đưa cho giỏ trúc cho Tiền Oánh Oánh.

Tiền Oánh Oánh nhìn vào, bên trong có rất nhiều động vật bện từ cỏ, có công, có thỏ, có mèo, có chó... Mỗi con vật đều vô cùng tinh xảo, giống hệt như đúc.

Xem ra người làm ra chúng dành rất nhiều tâm huyết.

“Tiểu Sơn... Đây là...” Tiền Oánh Oánh hơi kinh ngạc.

Triệu Tiểu Sơn đẩy giỏ trúc tới trước mặt cô, làm mấy ký hiệu tay.

“Đây là cho chị à?” Tiền Oánh Oánh hỏi.

Triệu Tiểu Sơn gật đầu, đặt giỏ trúc lên chân cô, đôi mắt sáng ngời nhìn cô đầy mong đợi.

Thấy Tiền Oánh Oánh nhận giỏ trúc, cậu vội buông tay.

“Cảm ơn em, Tiểu Sơn.” Tiền Oánh Oánh vừa mừng vừa lo.

Cô sờ sờ túi, lấy ra mấy viên chocolate: “Chị cũng không có gì cho em, đây là chocolate chị thích, tặng em này.”

Triệu Tiểu Sơn nhận chocolate, hai tay nâng niu như bảo bối.

Đúng lúc này bác gái bưng một mâm thịt gà từ trong phòng bếp đi ra, Tiền Oánh Oánh nhận thịt gà, nói cảm ơn rồi đi về.

Triệu Tiểu Sơn nâng chocolate, đuổi theo ra cửa, đến tận lúc bóng dáng cô khuất hẳn, cậu mới dờ mắt, nhìn viên chocolate trên tay.

“Tiểu Sơn, con đưa chiếc giỏ cho chị ấy à?” Bác gái thoáng nghi hoặc, “Rõ ràng bình thường coi như bảo bối, mẹ chạm vào một tí cũng giận, bây giờ nữ tặng người ta?”

Triệu Tiểu Sơn giống như không nghe được lời bà, cọ má vào viên chocolate rồi xoay người cấp tốc chạy về phòng.

Cậu dùng chìa khóa mở cái hộp nhỏ, cất chocolate vào trong rồi khóa lại, sau đó đặt chiếc hộp bên cạnh gối đầu.

“Oánh Oánh, vì sao em không trả lời tin nhắn của anh?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nam tức giận.

Tiền Oánh Oánh cầm di động, nhú mào: “Trương Hạo, chúng ta không hợp, em thấy hai ta không cần liên lạc nữa.”

“Không hợp chỗ nào? Ba mẹ em rất hài lòng về anh.”

Tiền Oánh Oánh lên tiếng: “Em không thích kiểu người như anh.”

“Anh lương cao, tướng mạo tốt, em có gì không vừa lòng? Anh chưa ghét bỏ em, em già mồm ái gì?” Người đàn ông cả giận, nói.

Tiền Oánh Oánh nở nụ cười: “Trương Hạo, chẳng lẽ anh không nghĩ mình có vấn đề gì sao? Mỗi lần hẹn hò, tiền xe là tôi trả, tiền cơm là tôi trả, vé xem phim là tôi mua, bông ngô là tôi mua. Ngay cả khi anh muốn ăn mì vẫn thẫn, cũng là tôi xếp hàng một giờ giúp anh mua. Trương Hạo, anh đang tìm bạn gái hay là tìm máy rút tiền và bảo mẫu?”

Người đàn ông cười lạnh: “Tôi không ngờ cô lại là người tính toán chi li như vậy, tôi thật sự nhìn lầm cô rồi.”

Dứt lời bèn cúp máy.

Tiền Oánh Oánh cầm di động, hồi lâu vẫn chưa trở lại bình thường.

Đúng là cô tính toán chi li đấy. Cô không muốn làm thánh mẫu vị tha.

« | »

Chương 3

Chương 3

“Chị, chúng ta đi bắt cá thôi.” Sáng sớm, Tiền Oánh Oánh vừa ra khỏi phòng đã thấy em họ xách xô nước và lưới đánh cá, “Chúng ta nhanh lên, buổi chiều sẽ rất đông người.”

Tiền Oánh Oánh và cậu em đi đến bờ sông, người trong thôn bắt cá cũng không nhiều lắm.

Cậu bé cởi giày, cầm lưới đánh cá bước xuống sông. Mặc dù bây giờ đang hè nhưng buổi sáng vẫn khá mát mẻ, Tiền Oánh Oánh chạm tay vào nước sông, cuối cùng quyết định không xuống.

Kỹ thuật và vận may của cậu em họ không quá tốt, hồi lâu chỉ bắt được một ít tôm tép nhãi nhép, trong khi những đứa trẻ khác đều bắt được cá lớn, thậm chí vài người còn bắt được một thùng cá to.

“Em không bắt nữa đâu.” Cậu bé giận dỗi lên bờ.

Tiền Oánh Oánh xách xô nước lắc lắc, bên trong chỉ một ít con cá nhỏ bằng ngón tay tung tăng bơi qua bơi lại.

Tuy muốn an ủi em họ nhưng nhìn thấy mấy thùng cá to của mọi người cách đó không xa, cô cảm thấy im lặng là tốt nhất.

Cậu bé vốn ham chơi, không bắt cá bèn rủ Tiền Oánh Oánh lên núi hái quả dại.

Quả dại to chừng ngón tay cái, màu đỏ mận, vị ngọt ngọt, ăn rất ngon. Hai người ăn rất nhiều mới xuống núi.

Lúc này đã là buổi chiều, bờ sông tụ tập rất nhiều người, đa số đều là trẻ con, tiếng nói chuyện cười đùa vang lên không dứt.

Chỗ của họ đã bị người khác chiếm, xô đựng mấy con cá nhỏ đã bị chuyển tới phía sau tảng đá.

Tiểu Bân trước đó dù bắt cá thất bại nhưng bây giờ nhìn thấy đồng người như thế, nhất thời lại nổi hứng chơi đùa, cởi giày xuống sông.

Tiền Oánh Oánh an vị trên tảng đá nghịch di động, thi thoảng ngẩng đầu quan sát em mình.

“Tiểu Sơn, cháu có chuyện gì à?”

Bắt gặp thiếu niên ở hàng rào bên kia không ngừng nhìn sang, vợ Tiền Oánh Oánh đang hái rau không khỏi tò mò hỏi thăm.

Triệu Tiểu Sơn đỏ mặt nhưng vẫn là quơ tay ra hiệu.

“Oánh Oánh ấy hả? Nó ra bờ sông bắt cá rồi.” Vợ đáp.

Triệu Tiểu Sơn nghe xong, vội xoay người về nhà tìm xô nước và lưới đánh cá.

“Tiểu Sơn, con đi đâu vậy? Vườn rau còn chưa làm cỏ đâu!”

Triệu Tiểu Sơn quay lại khoa tay múa chân với mẹ mình rồi đi ra sông.

Bờ sông rất nhiều người, nhưng cậu lập tức tìm được người kia.

Cô tựa như mặt trời trên cao, rực rỡ chói mắt, làm cho không ai có thể bỏ qua.

Triệu Tiểu Sơn thấp thỏm không yên, lấy tay vuốt tóc rồi sửa sang quần áo, xách theo chiếc xô. Đang định đi về phía cô thì một giọng nói tràn ngập ác ý ở sau lưng cậu vang lên.

“Tên câm, ra đây làm gì? Không phải đi tìm cô gái ngốc kia chứ?”

Triệu Tiểu Sơn hơi dừng bước, cắn môi dưới, không để ý cậu ta, tiếp tục đi về phía trước.

Triệu Trùng bước lên trước tóm chặt cổ áo cậu, trêu đùa: “Đừng ngại, cả thôn đều biết đến mày và cô ngốc kia là một đôi, tổ hợp kẻ câm và kẻ ngốc vô cùng xứng đôi, sinh con ra sẽ là đứa ngốc bị câm.”

Đám đàn em của Triệu Trùng không biết từ đâu đẩy một cô gái hơn hai mươi tuổi ra, cười phá lên: “Chị ngốc, chồng chị tới tìm chị, còn không cùng nó đi sinh con?”

Cô gái có mái tóc ngắn bù xù, ánh mắt vô hồn, gương mặt mồm mĩm dính bùn, vừa thấy Triệu Tiểu Sơn, nước mắt liền chảy ra, bước nhanh tới chỗ cậu: “Sơn Sơn...”

Bọn Triệu Trường cười ha ha: “Kẻ câm, kẻ ngốc...”

Cô gái nước mắt lưng tròng đến gần Triệu Tiểu Sơn, Triệu Trường thấy thế, dùng sức đẩy Triệu Tiểu Sơn về phía cô.

“Mau sinh đứa nhỏ, sinh đứa ngốc bị câm!”

Triệu Tiểu Sơn bước chân loạng choạng, đụng phải cô gái, vóc người cô khỏe mạnh không có chuyện gì, cô lùi lại vài bước, nhìn Triệu Tiểu Sơn, lắp bắp: “Sơn Sơn, không đau không đau...”

“Chị, đi xem trò hay!” Em họ đang bắt cá bống chạy tới.

Tiền Oánh Oánh nghi ngờ cất di động, mặc cậu kéo tay mình hướng đến đám người đó không xa.

“Nhường một chút!” Tiểu Bân kéo cô chen vào đám người.

Tiền Oánh Oánh vừa thấy tình cảnh bên trong, vừa giận vừa thương.

Mấy đứa trẻ mười mấy tuổi năm bùn ném hai người đứng chính giữa, thiếu niên nhỏ gầy chặn trước, giúp cô gái cường tráng phía sau chặn hơn nửa công kích.

Khắp người thiếu niên đều là bùn.

“Chị, đừng đi, xem thôi. Triệu Tiểu Sơn vậy mà cô gái ngốc kia, đồ câm và đồ ngốc quả nhiên là chân ái, đẹp đôi hơn cả trong phim truyền hình.” Cậu nhóc vội ngăn Tiền Oánh Oánh định xông ra.

Tiền Oánh Oánh vừa tức vừa vội, cô vỗ tay em họ, hất tay cậu ra, đi đến trung gian, che trước mặt Triệu Tiểu Sơn.

“Các em đừng tay cho chị!”

Đám nhóc giật mình, ào ào dùng công kích thế nhưng quần áo thể thao màu trắng của cô vẫn bị dính mấy vết bùn.

“Mấy người các em bắt nạt hai người có xấu hổ hay không? Kiến thức các em học được ở trường đều trở thành phế thải rồi à? Đạo đức hư hỏng vậy sao? Các em còn bắt nạt người khác, chị sẽ mách người lớn nhà các em!”

Lũ trẻ trong thôn luôn luôn có cảm tình với dân thành phố, huống chi là Tiền Oánh Oánh trắng trẻo xinh đẹp, bị cô răn dạy, chúng đều ném bùn trong tay, song vẫn có phần không phục.

“Chị ơi, chị đừng che chở họ. Bọn họ là quái thai, thật khiến người ta ghê tởm.”

Tiền Oánh Oánh rút khăn tay, vừa giúp Triệu Tiểu Sơn lau bùn trên mặt vừa quay đầu trừng bọn họ: “Chị chỉ nhìn thấy hành động của các em càng khiến người ta ghê tởm.”

“Tại sao chị luôn che chở Triệu Tiểu Sơn vậy!” Em họ ngồi trên tảng đá, bất mãn nói, “Anh ta vốn là kẻ quái thai, cả chị ngốc kia cũng thế.”

Tiền Oánh Oánh ngồi cạnh bờ sông đang lau mặt cho Triệu Chiêu Đệ, nghe được lời của em họ, cô chỉ muốn cầm khăn tay ném cậu: “Nếu em cứ nghĩ như thế, sau này em gặp khó khăn không ai giúp đỡ, mọi người đều bỏ đá xuống giếng, xem em khóc thế nào.”

Triệu Tiểu Bân: “Chị đừng rửa em.”

Tiền Oánh Oánh giúp Triệu Chiêu Đệ chỉnh trang xong, mẹ của Triệu Chiêu Đệ cũng tới.

Mẹ Triệu hết sức biết ơn cô: “Cháu và Tiểu Sơn đều là đứa bé ngoan, luôn bảo vệ Chiêu Đệ, nhất định sẽ được báo đáp.”

Sau khi Mẹ Triệu đưa Triệu Chiêu Đệ về, các cô cũng phải đi về.

Triệu Tiểu Sơn ngăn rước mặt bọn họ, làm vài động tác khoa tay.

Tiền Oánh Oánh không hiểu, em họ cô ghét bỏ mở miệng: “Không cần thiết.”

Cậu vừa dứt lời bèn kéo Tiền Oánh Oánh đi.

Tiền Oánh Oánh quay đầu, chứng kiến Triệu Tiểu Sơn nhảy vào trong sông, cô hoảng hốt: “Tiểu Bân, cậu ấy nghĩ quần nhảy sông rồi!” Sức nhớ ra Triệu Tiểu Sơn biết bơi, cô miễn cưỡng yên tâm.

“Chúng ta đợi Tiểu Sơn một chút.” Tiền Oánh Oánh giữ chặt tay cậu em.

Lát sau, Triệu Tiểu Sơn xâu mấy con cá lớn bằng xiên tre mang lên bờ

Cậu bỏ cá vào chiếc xô của Tiền Oánh Oánh, lại khoa tay múa chân.

Cậu nhóc ‘hừ’ một tiếng, quay đầu đi.

Rốt cuộc Tiền Oánh Oánh đã hiểu ý cậu, cô rất ngưỡng mộ: “Em luôn tặng chị thứ này thứ kia, ngại quá.”

Trên đường về nhà...

Em họ không muốn Triệu Tiểu Sơn đi cạnh mình, bèn vội vàng đi trước.
Chỉ có Tiền Oánh Oánh và Triệu Tiểu Sơn đi song song.
Triệu Tiểu Sơn xách hai xô nước, xô rộng của cậu, xô đầy của Tiền Oánh Oánh.

Tiền Oánh Oánh nhìn thiếu niên hiểu chuyện bên cạnh rất đáng thương, cô lấy một viên chocolate khỏi túi áo, bóc vỏ đưa tới miệng cậu: “Ăn không?”

Triệu Tiểu Sơn đỏ mặt, hé răng cắn vào miệng.

Tiền Oánh Oánh giơ tay xoa đầu cậu.

“Tiểu Sơn, em đúng là khiến người ta thích.” Tiền Oánh Oánh mỉm cười.

Hồ hấp của Triệu Tiểu Sơn ngưng trệ, lỗ tai đỏ bừng.

“Em đừng để ý những người bắt nạt mình, cứ là chính mình được rồi. Chị tin sau này em nhất định sẽ trở thành người xuất sắc hơn bọn họ.”

Tiền Oánh Oánh cười nhìn hẳn: “Phải không, Tiểu Sơn.”

Triệu Tiểu Sơn kinh ngạc ngấm nụ cười của cô.

Ấm áp xán lạn tựa ánh mặt trời.

Cậu đỏ bừng mặt, khẽ gật đầu.

“Tiểu Sơn đã về rồi à?”

Triệu Tiểu Sơn gật đầu qua loa, sau đó vội vội vàng vàng chạy về phòng, cậu đóng cửa rồi khóa lại.

Cậu nhảy lên giường lăn mấy vòng, cọ cọ chân.

Tiếp theo bật dậy, cẩn thận ôm chiếc hộp bên gối, mở khóa, cầm mấy viên chocolate, do dự hồi lâu, rốt cuộc không tìm được khát vọng trong lòng, đưa đến bên môi, hôn nhẹ một cái.

Mới vậy mà gương mặt cậu đã như bị lửa thiêu, vừa đỏ vừa nóng.

Cậu khẽ khàng đặt chocolate vào hộp, đóng nắp, rồi khóa lại.

“Tiểu Sơn, em đúng là khiến người ta thích...”

“Chị tin sau này em nhất định sẽ trở thành người xuất sắc hơn bọn họ.”

Cậu cẩn thận đặt lại chiếc hộp cạnh gối, quấn chăn quanh người.

“Tiểu Sơn, con làm gì bên trong thế? Vườn rau vẫn chưa làm cỏ, con còn không ra?!” Bỗng, cửa bị gõ vang.

Triệu Tiểu Sơn giật mình, vội buông chăn, ngồi dậy.

Rõ ràng không ai nhìn thấy hành động của cậu nhưng cậu vẫn chột dạ vô cùng.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Sơn vừa gặp đã yêu Oánh Oánh, Oánh Oánh là mối tình đầu của Tiểu Sơn. Triệu Chiêu Đệ và Triệu Tiểu Sơn không có quan hệ gì cả, bởi vì Triệu Chiêu Đệ bị người ta ức hiếp, Triệu Tiểu Sơn giúp Triệu Chiêu Đệ, những đứa trẻ trong thôn mới nói bọn họ là một đôi.

Tác giả thích kiểu người giống như Tiểu Sơn, tuy phần sau sẽ giải thích rõ nhưng sợ chị em hiểu lầm Tiểu Sơn, đành làm nhảm ở đây một chút.

« | »

Chương 4

Chương 4

“Tiểu Sơn, buổi sáng tốt lành!”

Tiền Oánh Oánh mới ra khỏi cửa đã nhìn thấy Triệu Tiểu Sơn ở hàng rào đối diện, bèn mỉm cười chào cậu một tiếng.

Triệu Tiểu Sơn vội gật đầu.

Sáng sớm, mặt trời còn chưa ló dạng, những lá rau xanh trong vườn được phủ một lớp sương, vừa khẽ chạm vào, hạt sương sẽ ngưng tụ lại rồi nhỏ giọt từ đầu lá.

Tiền Oánh Oánh xách giỏ, ngồi xuống cạnh luống đất để hái rau.

Em họ luôn bám lấy Tiền Oánh Oánh, cô vừa rời giường, cậu đã lẻo đẻo đi sau, theo cô tắm rửa, đi theo cô vào vườn, theo cô hái rau. Có điều cậu nhóc vốn ham chơi, hái được một lát liền cảm thấy nhàm chán.

Nhìn sang hàng rào đối diện, Triệu Tiểu Sơn đang cho gà ăn, cậu nghịch ngợm nhặt viên đá ném vào bầy gà, nhất thời, gà bay chó sủa.

Tiền Oánh Oánh nghe được động tĩnh, ngẩng đầu, thấy cậu cầm viên đá định ném Triệu Tiểu Sơn, mặt cô lập tức sa sầm.

“Em lại làm gì vậy?!”

Tiểu Bân tỏ ra nghiêm túc trả lời: “Em chơi cùng Triệu Tiểu Sơn mà.”

Tiền Oánh Oánh đi qua, giật lấy viên đá trong tay cậu. Cô véo gương mặt bánh bao của cậu, đang định nói chuyện, di động trong túi vang lên, là dãy số lạ.

Cô trừng mắt mắt em họ: “Cấm em bắt nạt Tiểu Sơn, em còn tiếp tục chị sẽ không để ý em nữa.”

Dứt lời, cô bấm nhận cuộc gọi, ra chỗ khác nghe điện thoại.

“Oánh Oánh, có phải em chặn số anh không?” Giọng nam đầu dây bên kia ần chứa tức giận.

Vừa nghe giọng nói quen thuộc, tâm trạng Tiền Oánh Oánh cũng đi xuống: “Tôi cảm thấy chúng ta không cần thiết phải liên lạc, chặn hay không chặn có gì khác nhau?”

“Ai cho phép em đơn phương kết thúc tình cảm của chúng ta? Chúng ta cần nói chuyện.”

“Không có gì để nói.” Tiền Oánh Oánh thực sự muốn cúp máy.

“Tiền Oánh Oánh!” Người đàn ông cao giọng, “Em đừng vô lý như thế.”

“Trương Hạo, tôi nói cho anh biết, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng chịu khổ, ba mẹ tôi rất yêu thương tôi, ở nhà chưa từng bắt tôi làm gì. Vì sao khi quen anh tôi phải làm bảo mẫu, làm máy rút tiền của anh? Anh là cậu ấm được nuông chiều, nhưng tôi không sinh ra để làm tôi tớ của anh.”

Dứt lời, Tiền Oánh Oánh dập máy.

Em họ đứng trước mặt Tiền Oánh Oánh, tỏ mò hỏi: “Chị ơi, anh rě gọi tới ạ?”

Tiền Oánh Oánh nhíu mày: “Anh ta không phải anh rě.”

Triệu Tiểu Sơn nhìn người gần đó không dời mắt, cậu chưa bao giờ thấy cô tỏ ra bất đắc dĩ, thiếu kiên nhẫn, ầm ức, tức giận như vậy.

Cậu không nghe cô rõ cô đang nói cái gì nhưng cậu biết cô không vui.

Cậu cấp tốc xoay người chạy về nhà, sốt ruột khoa tay múa chân với mẹ.

“Con gái thích gì? Thấy cái gì sẽ vui vẻ?” Mẹ cậu hơi suy ngẫm, “Chắc là tiền, ai cũng thích tiền, ai thấy cũng sẽ vui vẻ.”

Nói xong, mẹ Triệu Tiểu Sơn nghi hoặc hỏi cậu: “Con chuyện này làm gì?”

Triệu Tiểu Sơn không đáp lời mẹ mà bước nhanh về phòng.

Cậu cẩn thận lấy chiếc hộp cạnh gối, dùng chìa khóa mở ra.

Cậu nhắc tấm ngăn ra, bên trong là mấy xấp tiền ngay ngắn.

Từ khi hiểu chuyện cậu đã bắt đầu tiết kiệm tiền, cậu không giống những đứa trẻ trẻ khác, cầm lì xì hay tiền tiêu vặt mẹ cho mua đồ chơi và quà vặt.

Tiền cậu nhận được sẽ tiết kiệm.

Dành dụm gần mười năm cũng được mấy ngàn tệ.

Cậu lấy xấp tiền ra, dùng giấy màu gói lại cẩn thận.

“Tiểu Sơn, đây là cái gì?”

Tiền Oánh Oánh nhận món quà đóng gói đẹp đẽ, hơi nghi hoặc hỏi.

Triệu Tiểu Sơn đứng ở hàng rào đối diện, nhìn cô chăm chú, dáng vẻ khấn trương do dự, khiến em họ đứng cạnh cô tức giận: “Triệu Tiểu Sơn! Anh đừng có nhìn lén chị tôi!” Lúc này, Triệu Tiểu Sơn mới cúi lấy quà ra, đưa cho Tiền Oánh Oánh.

Tiền Oánh Oánh mở giấy bọc, nhìn mấy xấp tiền mặt thật dày mà giật mình. Cô vội trả lại quà: “Tiểu Sơn, em tặng sai quà rồi, đây là tiền mà.”

Triệu Tiểu Sơn lắc đầu lia lịa, càng đẩy mấy xấp tiền mặt tới trước mặt cô, lại khoa tay múa chân.

Em họ nhìn mấy xấp tiền mặt dày, trợn mắt há hốc miệng.

Cậu kéo vạt áo Tiền Oánh Oánh: “Chị, Triệu Tiểu Sơn là đứa ngốc, chúng ta đừng để ý anh ta.”

Tiền Oánh Oánh tiếp xúc với Triệu Tiểu Sơn một thời gian, đại khái cũng hiểu được ý Tiểu Sơn, cậu muốn đưa tiền cho cô.

Vẻ mặt của cô không còn dịu dàng như vừa rồi, thậm chí có phần nghiêm khắc.

Một mình Triệu Tiểu Sơn kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy? Cô sợ Triệu Tiểu Sơn lấy tiền của nhà cho cô. Cô không hy vọng người tốt như cậu làm ra chuyện gì không hay, giọng cô trở nên nghiêm khắc: “Tiểu Sơn, chị không thể nhận tiền của em. Nếu em cảm ơn vì mấy lần trước thì chị muốn nói đó là việc nên làm, hơn nữa, em đã tặng chị rất nhiều thứ rồi. Về phần số tiền này, em mau cầm lại đi.”

Triệu Tiểu Sơn vốn mong đợi nhìn cô, nhưng thấy cô sa sầm mặt, mặt cậu cũng trắng bệch.

Cô không vui, cô không cười với cậu, cô... ghét bỏ cậu ư?

Triệu Tiểu Sơn cầm món quà, cắn môi dưới, ánh mắt sáng ngời đỏ hoe.

Không cần ghét cậu.

Triệu Tiểu Sơn ôm quà, xoay người chạy về.

Cậu cầm lại tiền rồi, xin đừng ghét cậu.

Triệu Tiểu Sơn đứng ở trong góc, qua kẽ hở của những tán lá rậm rạp, cậu có thể nhìn thấy người kia mặc màu trắng quần áo thể thao màu trắng sạch sẽ. Cậu có thể nghe thấy người kia cất giọng dịu dàng êm tai.

Rõ ràng rất muốn ra ngoài, nghe cô nói chuyện với mình thật nhẹ nhàng, ngắm cô nhìn mình thật dịu dàng, nhưng cậu không dám.

Cậu khiến cô không vui rồi.

Con mèo dưới chân không ngừng quanh quẩn bên chân, cậu ngồi xổm xuống, ôm mèo lên đùi.

Lòng ngực cậu rất khó chịu, tủi thân, sợ hãi, còn cả hối hận.

Cho dù tất cả mọi người bài xích, ghét bỏ, cậu đều không để ý.

Nhưng cậu lại chịu được cô ghét bỏ dù chỉ một chút.

Buổi chiều, Tiền Oánh Oánh cùng Triệu Tiểu Sơn đi tới vườn cây ăn quả, Triệu Tiểu Sơn vội đuổi tới cửa, ngạc nhiên trông họ đi xa.

Cậu cũng rất muốn đi theo.

Em họ như có cảm ứng, quay đầu làm mặt quỷ với cậu, Tiền Oánh Oánh cũng quay đầu.

Thấy cậu, Tiền Oánh Oánh bèn vẫy tay.

Trái tim Triệu Tiểu Sơn đập thành thịch.

Dường như cô không ghét cậu.

Nụ cười của cô vẫn xán lạn ấm áp như cũ.

Cậu vô thức mở cửa, nhanh chóng chạy về phía hai người.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Tiểu Sơn rất ít giao tiếp với mọi người, sẽ có nhiều thứ cậu sẽ không hiểu, cho nên sẽ làm một ít chuyện kỳ lạ. ~(\nabla~/)~

« | »

Chương 5

Chương 5

“Triệu Tiểu Sơn, anh chạy qua đây làm gì?” Tiểu Bân nói giọng ghét bỏ.

Tiền Oánh Oánh dùng sức vò tóc em họ khiến đầu cô rối bù, kêu oai oái, cô mới dừng tay: “Em đừng lúc nào cũng ức hiếp Tiểu Sơn.”

Triệu Tiểu Sơn đứng trước mặt họ, ngượng ngùng cúi đầu, hai tay vô thức ma sát vạt áo.

“Tiểu Sơn, em muốn đi cùng bọn chị tới vườn cây ăn quả không?” Tiền Oánh Oánh mỉm cười nhìn cậu.

Triệu Tiểu Sơn thoáng do dự rồi vội gật đầu, ngược mắt nhìn ánh mắt cong cong của cô, mặt cậu đỏ ửng lên, không khỏi gật đầu lần nữa.

Tiểu Bân bất mãn gào lên: “Chị! Chị muốn dẫn theo anh ta làm gì! Có em chưa đủ sao!”

Tiền Oánh Oánh vỗ vỗ gương mặt bánh bao tròn trịa của cậu nhóc.

Tiền Oánh Oánh và Tiểu Bân chuẩn bị tới vườn cây hỗ trợ cắt vải, nhà cậu trồng rất nhiều vải, mùa này hằng năm, trong nhà sẽ thuê người hỗ trợ cắt vải, sau đó chọn ra những quả vải to, tròn, đẹp mắt để bán.

Do đó, vườn cây thừa rất nhiều quả không mấy đẹp mắt nhưng ăn rất ăn ngon. Tiền Oánh Oánh bảo Triệu Tiểu Sơn cùng bọn họ ra vườn cũng là muốn mời cậu ăn vải.

Tiền Oánh Oánh cắt mấy chùm vải nặng trĩu đưa cho Triệu Tiểu Sơn: “Ăn đi Tiểu Sơn.”

Triệu Tiểu Sơn nhìn ánh mắt dịu dàng sáng ngời của Tiền Oánh Oánh sáng ngời, trái tim cậu tưởng chừng được ngâm trong mật ngọt.

Cô không ghét cậu thật sự là quá tốt.

Cậu cầm trái vải nhưng không ăn. Cậu bóc vỏ, đưa phần thịt quả mọng nước cho Tiền Oánh Oánh.

Cô nhìn trái vải trước mặt, cười lắc đầu: “Chị không ăn, em ăn đi. Cứ đứng im trong lều, nơi đó mát mẻ. Chị đi cắt vải, lát quay lại tìm em.”

Tiền Oánh Oánh dứt lời bèn xoay người đi.

Triệu Tiểu Sơn vô thức đi theo Tiền Oánh Oánh vài bước, cậu ngơ ngác dõi theo bóng lưng cô, kim lòng không đậu ôm chặt mấy chùm vải trong lòng.

“Triệu Tiểu Sơn! Anh đừng dính lấy chị tôi nữa được không? Đó là chị tôi, không phải chị anh!”

Tiểu Bân vẫn đứng một bên làm nền không nhin được càu nhàu.

Triệu Tiểu Sơn cứng đờ người, mặt đỏ lựng, xấu hổ liếc cậu nhóc một cái.

“Nếu anh còn quẩn lấy chị tôi, tôi sẽ mách anh rể họ, để anh ấy đánh anh!”

Anh, anh rể...

Nhìn Triệu Tiểu Sơn ngẩn ra, cậu em đặc ý: “Tôi nói cho anh biết, anh rể tôi rất lợi hại, còn biết Taekwondo, anh dám quẩn lấy chị tôi, cẩn thận anh ấy đánh chết anh.”

Mặt Triệu Tiểu Sơn trắng bệch, xua xua tay.

Gạt người, cậu gạt tôi.

“Người tin hay không thì tùy, chờ anh rể tôi đến, anh khóc cũng vô dụng.”

“Tiểu Sơn đâu em?”

Tiền Oánh Oánh quay lại không thấy Triệu Tiểu Sơn, bèn hỏi em họ ở trong lều.

Cậu nhóc vừa ăn vừa đáp: “Anh ta về rồi.”

“Không phải em lại ức hiếp em ấy chứ?” Tiền Oánh Oánh đặt chiếc rổ đựng đầy vải xuống, dí trán em họ.

Đầu Tiểu Bân ngả ra sau, cậu hất tay Tiền Oánh Oánh, la lên: “Em không bắt nạt anh ta, em chỉ nói ‘Nếu anh quẩn lấy chị tôi, tôi sẽ gọi anh rể đến đánh anh.’, anh ta đã bị dọa chạy, đúng là nhát gan.”

Tiền Oánh Oánh sầm mặt, cô vỗ đầu em họ: “Sao em có thể nói những lời ấy với Tiểu Sơn? Cái gì gọi là ‘quẩn lấy’? Là chị bảo Tiểu Sơn đến, cách nói của em thật sự hơi quá đáng.”

Tiểu Bân chưa từng nghe chị họ dùng giọng điệu lạnh lùng như thế với mình, bất an mở miệng: “Chị à, chúng ta cứ mặc kệ Triệu Tiểu Sơn được không?”

Tiền Oánh Oánh nghiêm mặt: “Em mau đi xin lỗi Tiểu Sơn.”

“Em không thích.”

Tiền Oánh Oánh ném cây kéo, đi ra ngoài.

“Chị...” Cậu em vội đứng lên chạy theo.

Nhưng bất luận cậu gọi thế nào, Tiền Oánh Oánh cũng không để ý, cậu sợ hãi đến rơi nước mắt.

Cậu ôm chặt eo cô: “Chị đừng giận, đừng mặc kệ em mà!”

Tiền Oánh Oánh gỡ tay cậu ra, cậu dứt khoát ngồi dưới đất, ôm chân Tiền Oánh Oánh, khóc thành tiếng.

“Chị! Em sai rồi! Chị đừng giận!”

Tiền Oánh Oánh cứng rắn mở miệng: “Vậy em đi xin lỗi Tiểu Sơn đi.”

Tiểu Bân: “Em xin lỗi, em xin lỗi.”

Em họ khóc không kịp thở, Tiền Oánh Oánh ngồi xổm người, lấy tay lau nước mắt trên mặt cậu: “Đừng khóc, chẳng phải chị muốn tốt cho em ư? Em còn nhỏ, còn đang đi học đã kỳ thị người khác, chờ em trưởng thành sẽ ra sao? Ai dám chơi với em? Ai muốn đối tốt với em?”

Tiền Oánh Oánh dẫn cậu đi về tìm Triệu Tiểu Sơn, nhưng Tiểu Sơn không ở nhà, hỏi mẹ Triệu Tiểu Sơn thì bà cũng không biết.

Tiền Oánh Oánh và Tiểu Bân đành quay lại vườn cây ăn quả.

Cậu giống như bị Tiền Oánh Oánh dọa sợ, vẫn luôn quy củ theo sau cô, cũng không dám nghịch ngợm nữa.

Chạng vạng, công nhân làm vườn đều đã kết thúc công việc, nhóm Tiền Oánh Oánh cũng chuẩn bị về.

Lúc đi qua một cánh rừng, Tiền Oánh Oánh bắt gặp Triệu Tiểu Sơn.

Cậu dựa lưng vào thân cây, ôm đầu gối ngồi dưới tàng cây. Có rất nhiều mèo vầy quanh cậu, kêu mãi không ngừng, còn cọ đầu vào bắp chân, đầu gối của cậu.

Triệu Tiểu Sơn cúi đầu, thỉnh thoảng giơ tay lên quệt nước mắt.

Em họ lẩm bẩm: “Lớn rồi còn khóc.”

Tiền Oánh Oánh đẩy vai cậu em, đưa rổ vải cho cậu: “Mau đi xin lỗi, số vải này cầm cho cậu ấy.”

Tiểu Bân đành cầm rổ, đi tới trước mặt Triệu Tiểu Sơn. Cậu nhóc quay đầu nhìn Tiền Oánh Oánh, thấy cô giục mình, cậu mới ngồi xổm xuống, đặt chiếc rổ xuống trước mặt Triệu Tiểu Sơn.

“Triệu Tiểu Sơn.” Em họ miễn cưỡng mở miệng, “Tôi sẽ không nói với anh rể.”

Triệu Tiểu Sơn ngẩng đầu, đôi mắt cậu hồng hồng, hàng mi dài còn vương mấy giọt nước mắt trong suốt.

“Xin lỗi, Triệu Tiểu Sơn, sau này anh có thể chơi với chị tôi, tôi sẽ không nói cho cho anh rể biết đâu.”

Triệu Tiểu Sơn nhìn thoáng qua Tiểu Bân rồi ngo trái ngo phải, thấy Tiền Oánh Oánh cách đó không xa mỉm cười vẫy tay với mình, cậu ngẩn ra, nhanh chóng dời mắt.

“Triệu Tiểu Sơn, đây là vải chị tôi cho anh...”

“Chị Oánh.”

Phía sau bỗng vang lên một giọng nói của thiếu niên trong thời kỳ đổi giọng, khàn khàn nhưng không khó nghe.

Tiền Oánh Oánh quay đầu lại, một thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi đang cười với cô, hàm răng vừa trắng vừa sạch, cười vô cùng xán lạn.

Tiền Oánh Oánh nhìn cậu ta hơi quen, chợt nhớ ra thiếu niên này mấy hôm trước cầm đầu ăn hiếp Triệu Tiểu Sơn và Triệu Chiêu Đệ, tên là Triệu Trường.

Mặc dù trong lòng không thích cậu ta nhưng cô vẫn mỉm cười gật đầu lại.

“Từ khi nào mà quan hệ của Tiểu Bân và Tiểu Sơn tốt đẹp như vậy?” Triệu Trường đến gần Tiền Oánh Oánh, tỏ vẻ vô cùng thân thuộc, “Tiểu Bân tặng vải cho Tiểu Sơn?”

Tiền Oánh Oánh trả lời: “Bởi vì Tiểu Bân bắt nạt Tiểu Sơn, chị bảo thằng bé xin lỗi.”

Triệu Trường xấu hổ khẽ gật đầu: “Thế ạ.”

Tiền Oánh Oánh gật đầu: “Từ giờ em cũng đừng ăn hiếp cậu ấy, Tiểu Sơn rất tốt, vừa chăm chỉ, hiền lành, lại hiểu chuyện, chị thấy sau này Tiểu Sơn nhất định có thể sống tốt. Em hãy làm bạn với cậu ấy, khi trưởng thành ra ngoài làm việc, em và cậu ấy giúp đỡ lẫn nhau, chẳng phải rất tốt ư?”

Trong lòng Triệu Trường khinh thường Triệu Tiểu Sơn nhưng trên mặt không tỏ thái độ, cậu ta cười đáp: “Em không bắt nạt anh ta, chỉ là đùa thôi.”

“Đừng trêu đùa kiểu ấy, rất xúc phạm người khác.”

Triệu Trường: “... Chị Oánh đúng là người thú vị. Em rất muốn làm bạn với chị. QQ của chị là gì? Chúng ta thêm bạn được không?”

« | »

Chương 6

Chương 6

“Xế chiều hôm qua, đứa cầm và anh Trùng đánh nhau đấy!”

“Nó còn đánh vỡ đầu anh Trùng.”

Mấy đứa trẻ xúm lại thấp giọng bàn tán: “Không ngờ kẻ cầm mạnh như thế, không biết phát bệnh thần kinh gì.”

Tiền Oánh Oánh đang phơi áo, nghe thấy ba đứa trẻ đứng ngoài chỉ trỏ nhà Triệu Tiểu Sơn.

Cả ngày nay Triệu Tiểu Sơn đều không ra ngoài, không biết là bị bác gái bắt ở nhà hay là cậu không muốn đi.

Hôm qua cậu đã đánh nhau.

Tiền Oánh Oánh rất kinh ngạc, ở trong lòng cô, Triệu Tiểu Sơn vô cùng hiền hòa.

Hôm qua Triệu Trùng muốn xin QQ của cô, còn hàn huyên rất nhiều. Triệu Tiểu Sơn vẫn yên lặng theo sau họ, không chút động tĩnh.

Sau đó, Triệu Trùng nhắc đến chuyện của Triệu Chiêu Đệ và Triệu Tiểu Sơn.

Triệu Trùng giỏi ăn nói lại hài hước, kể chuyện Triệu Tiểu Sơn che chở Triệu Chiêu Đệ vô cùng đặc sắc, hấp dẫn, hơn nữa ngôn từ của cậu ta còn gây cười.

Tiền Oánh Oánh lắng nghe, bất giác cười theo.

Rồi không biết vì sao, Triệu Tiểu Sơn giống như ăn thuốc nổ, xông lên, vung nắm đấm đánh Triệu rùng.

Hai người lao vào đánh nhau, anh một đấm tôi một đấm, anh một đá tôi một đá. Tiền Oánh Oánh khuyên thế nào cũng không được.

Cuối cùng chấm dứt bằng việc Triệu Trùng đầu rơi máu chảy.

Về nhà, Triệu Tiểu Sơn không khỏi bị mẹ đánh.

Roi tre vừa nhỏ vừa dẻo đánh xuống người Triệu Tiểu Sơn khiến da thịt bên ngoài vừa đỏ vừa sưng, còn trầy da chảy máu.

Nhưng Triệu Tiểu Sơn không kêu tiếng nào, nghiêng răng chịu đựng.

Cuối cùng ngay cả ba mẹ Triệu Trường đến nói lý cũng không nổi, khuyên bác gái mấy câu, bà mới buông roi.

Khi Triệu Tiểu Sơn chạy về phòng, cậu quay đầu nhìn cô một cái, đôi mắt cậu hồng hồng, nước mắt dưới ánh đèn rạn rờ long lanh.

Không hiểu sao, trái tim Tiền Oánh Oánh đập loạn.

Giữa trưa, Tiền Oánh Oánh nhận được điện thoại của Trương Hạo.

Giọng anh ta có vẻ mệt mỏi: “Oánh Oánh, chúng ta đừng cãi nhau nữa, anh tới đón em về được không?”

Tiền Oánh Oánh: “Anh có thể đừng gọi cho tôi nữa không, anh không đáng để tôi lãng phí thời gian.”

Trương Hạo: “Oánh Oánh, anh sẽ cố gắng bỏ tính cậu ấm, em tha thứ cho anh nhé? Chúng ta thật sự hợp nhau mà.”

Tiền Oánh Oánh định mở miệng, chợt nghe tiếng ô tô. Cô quay đầu lại, thấy Trương Hạo ló đầu khỏi cửa xe, vẫy tay với mình.

Tiền Oánh Oánh chợt ngăn ra.

Di động bên tay vẫn đang kết nối, cô nghe Trương Hạo giận dỗi thở dài: “Tha thứ cho anh đi, Oánh Oánh. Vùng nông thôn hẻo lánh này, anh lái xe một ngày mới đến, mệt chết mất. Nếu không phải vì em, anh sẽ không tới đây. Tha thứ cho anh được không?”

...

Triệu Tiểu Sơn đứng ở góc tường, nghiêng mình, lẳng lẳng nhìn Tiền Oánh Oánh và Trương Hạo.

Hóa ra người đàn ông đó là chồng cô.

Cao ráo, trắng trẻo, điển trai.

So ra cậu kém hơn nhiều.

Triệu Tiểu Sơn chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy trái tim thờ từng hơi, dường như chỉ cần làm cần vậy tim cậu sẽ không khó chịu nữa.

Sớm nên tỉnh ngộ, người như cô ấm áp tựa mặt trời, chung quanh sẽ không thiếu người ái mộ.

Người đàn kia may mắn cỡ nào. Vì anh ta có được cô.

Mà cậu chỉ có thể trốn ở trong góc tối, khát vọng nhìn xem.

Tầm mắt Tiền Oánh Oánh chợt quét về phía Triệu Tiểu Sơn, cậu lập tức trốn tránh, đợi đến khi cô dẫn người đàn ông nọ vào nhà, cậu mới có dũng khí bước ra.

Em họ Tiểu Bân từ ngoài đang chạy về, cậu bé bắt gặp Triệu Tiểu Sơn, bèn tự hào khoe: “Đó là anh rể họ của tôi, rất cao rất trắng đúng không?”

Thấy Triệu Tiểu Sơn không có phản ứng, em họ ghét bỏ ‘chặc’ một tiếng: “Triệu Tiểu Sơn, tôi trông anh rể đẹp trai như hoàng tử, còn anh đen như than, thật là khó coi.”

Dứt lời bèn chạy vào nhà.

« | »

Chương 7

Chương 7

Mặt trời chói chang, tiếng ve âm ỉ không dứt khiến người ta bực bội.

Tiền Oánh Oánh đội mũ rơm, ra vườn rau lấy đồ ăn. Trương Hạo đến đây là khách, cậu vợ lại không ở nhà, cô đành làm tròn chức trách chủ nhà.

Trương Hạo đứng bên cạnh cô, ghét bỏ vườn rau bốc lên hương vị bùn đất khó ngửi và mặt trời nóng hừng hực, cuối cùng vẫn ngậm miệng, ngồi xõm xuống cùng Tiền Oánh Oánh hái rau.

Anh ta hỏi: “Chùng nào em quay lại thành phố? Anh về cùng em.”

Tiền Oánh Oánh: “Chắc mấy ngày nữa, công ty không cho tôi nghỉ phép quá lâu.”

Tiền Oánh Oánh sắp xếp lại rổ rau, đi đến bờ sông nhỏ, nhúng cả rổ xuống nước, đảo mấy lần, sau đó bắt đầu rửa rau.

Trương Hạo ngồi cạnh cô, do dự hồi lâu mới duỗi tay rửa cùng.

Anh ta vừa rửa vừa hậm hực: “Từ nhỏ đến lớn anh còn chưa bao giờ rửa rau, nếu không phải vì em anh sẽ không...”

Tiền Oánh Oánh lạnh lùng nghiêng đầu nhìn anh ta: “Cậu ấm Trương, số rau này để cho anh ăn, anh còn nói nữa tôi cũng không có nghĩa vụ chiêu đãi anh đâu.”

Trương Hạo bị ngắt lời, ngậm miệng.

Trên đường về, Trương Hạo theo sau cô, lẩm nhảm: “Không biết em làm thế nào mà sống ở đây được nửa tháng, điều kiện quá kém. Hơn nữa, chiếc mũ trên đầu em thật xấu.”

Tiền Oánh Oánh không để ý anh ta, cô thấy cách đó không xa, Triệu Tiểu Sơn đang giẫy cỏ, bèn chào một tiếng.

Triệu Tiểu Sơn ngẩng đầu, nhìn về phía cô. Mặt cậu hơi ngấn ngờ, rất nhanh cúi đầu, không để ý đến cô nữa.

Tiền Oánh Oánh nghi hoặc. Triệu Tiểu Sơn có vẻ hơi lạnh nhạt với cô.

Trương Hạo nhìn Triệu Tiểu Sơn, lại nhỏ giọng than thở: “Người nông thôn thật không lễ phép.”

Triệu Tiểu Sơn đứng trước gương, nhìn người trong gương.

Làn da đen nhẻm, cả người đầy vết thương.

Thật xấu.

Nhìn người nọ có làn da trắng trẻo như ngọc, dù chỉ mặc một chiếc áo phong bình thường tôn lên vẻ lịch sự tao nhã.

Cậu làm sao có thể so với người nọ?

Cậu chỉ ước róc hết da trên người, cậu xấu như vậy sao dám xuất hiện trước mặt cô.

Cậu chỉ xứng tránh ở nơi tối tăm, vụng trộm ngưỡng vọng cô.

Triệu Tiểu Sơn mở ra chiếc hộp cạnh gối, bên trong có mấy viên chocolate lằng lằng nằm đó.

Cậu nhẹ nhàng cầm chocolate, lưu luyến si mê cọ vào môi.

Bỗng, cửa bị gõ vang, Triệu Tiểu Sơn vội thả chocolate xuống, đóng hộp.

“Tiểu Sơn, nhà hết muối rồi, đi mua gói muối về đây.”

...

Triệu Tiểu Sơn đi đến tiệm tạp hóa mua muối, đang chuẩn bị trả tiền, cậu chợt nhìn giá đồ phía sau ông chủ bày các loại sữa tắm.

Trắng đẹp, mềm da...

Trái tim Triệu Tiểu Sơn đập nhanh vài nhịp, cậu chỉ vào sữa tắm giá, kích động khoa tay múa chân, ông chủ không hiểu ý cậu, cậu bèn lấy ra một quyển ghi chú nhỏ, vội vàng viết xuống mấy dòng chữ.

“Nó thật sự có thể khiến người ta trắng hơn sao? Loại nào có hiệu quả tốt hơn? Nhanh nhất bao lâu mới có thể trắng da?”

Ông chủ: “...”

...

Triệu Tiểu Sơn về nhà, bèn ôm sữa tắm vào phòng tắm.

Cậu nhanh chóng cởi hết quần áo, mở vòi nước nóng xối mình. Cậu mở nắp chai sữa tắm, xoa sữa tắm thành đám bọt, thoa khắp toàn thân.

Miệng vết thương dính sữa tắm khiến cậu hít hơi vì đau, nhưng cậu vẫn dùng sức thoa khắp làn da, cho dù bọt trắng nhiễm các vết đỏ cũng không dừng lại.

Cậu nghĩ, chỉ cần cậu trắng trẻo, dễ nhìn hơn, người ấy sẽ nhìn cậu nhiều hơn.

Có điều, lúc cậu xối sạch bọt thì vẫn... đen như cũ.

Vết thương ngấm nước trắng bệch, cả người vô cùng đau đớn.

Sắc mặt cậu tái nhợt.

Hi vọng vất vả mới có được chợt tan biến, không gì khiến người ta tuyệt vọng hơn.

Cậu trần chuồng ngồi sụp xuống. Đôi mắt cậu đỏ lên, khóe mắt chầm chậm ngấn nước.

“Tiểu Sơn, em làm sao vậy?”

Không biết vì sao, Triệu Tiểu Sơn mỗi lần thấy cô đều trốn tránh, Tiền Oánh Oánh không khỏi tò mò.

Cô vốn ở phòng khách cùng Trương Hạo nhưng anh ta luôn hỏi cô khi nào trở về thành phố, còn ghét bỏ điều kiện ở nông thôn thiếu thốn. Cô phiền lòng bèn để em họ tán gẫu với anh ta, bản thân thì ra ngoài hít thở không khí.

Triệu Tiểu Sơn vốn là ngồi ở góc tường ngấn người, con mèo dưới chân không ngừng cọ vào người, cậu cũng không có phản ứng.

Nghe tiếng bước chân, cậu ngẩng đầu, nhìn thấy cô, cô cuống quít đứng lên, xoay người định rời khỏi.

Tiền Oánh Oánh vội mở miệng gọi cậu lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao phải né tránh cô?

Triệu Tiểu Sơn dừng bước, không quay đầu nhìn Tiền Oánh Oánh.

Cậu sợ nhìn thấy cô ghét bỏ mình, cậu rất xấu, dù chui xuống đất cũng không muốn cô nhìn thấy mặt xấu xí của cậu.

Tiền Oánh Oánh liếc cậu, cô phát hiện làn da lộ ra bên ngoài chi chít vết thương trắng bệch đang rớm máu, trong lòng cô như bị cái gì đâm

“Tiểu Sơn, em cứ đứng đó, đừng đi đâu.”

Tiền Oánh Oánh dứt lời, xoay người chạy về nhà.

Chẳng bao lâu sau, cô xách hòm thuốc đi ra.

Quả thực Triệu Tiểu Sơn vẫn không nhúc nhích, cậu đứng tại chỗ đợi cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Xin hãy tha thứ Triệu Tiểu Sơn không có thường thức _(:3” ∠)_ Được rồi, tác giả thừa nhận, hồi nhỏ sống ở trong thôn, tác giả cũng vọng tưởng tắm sữa tắm sẽ trắng _(:3” ∠)_ Sau này bị vả mặt đôm đốp _(:3” ∠)_

« | »

Chương 8

Chương 8

Triệu Tiểu Sơn ngồi trên ghế, một cử động nhỏ cũng không dám, cả người cứng ngắc, duy chỉ tầm mắt không khống chế nổi mà dừng trên người trước mặt đang giúp mình bôi thuốc.

Cậu ngấm mái tóc đen dài, chiếc cổ trắng nõn, còn đôi môi đỏ mọng...

Thuốc mỡ bôi miệng vết thương không đau mà lành lạnh, rất thoải mái, động tác của cô gái nhẹ nhàng như sợ làm đau cậu.

Cậu nghĩ thầm, nếu vết thương trên người nhiều thêm thì tốt biết bao...

Tiền Oánh Oánh giúp cậu bôi thuốc xong, ngẩng đầu, thấy cậu chăm chú nhìn cô liền bất giác ngẩn ra.

Bốn mắt nhìn nhau, đồng tử Triệu Tiểu Sơn co lại, vội vội vàng vàng dời mắt. Gương mặt ngấm đen bóng ửng đỏ, không riêng gì mặt, vành tai, cổ cũng đỏ rực.

Tiền Oánh Oánh buồn cười xoa tóc cậu: “Tiểu Sơn dễ đỏ mặt vậy à.”

Triệu Tiểu Sơn cúi đầu không dám nhìn cô, đợi cô thu dọn hòm thuốc đi về, cậu lại hối hận không thể tự đánh mình một trận.

Cậu đứng dậy, lưu luyến si mê nhìn bóng lưng cô.

Lát sau, một người đàn ông cao ráo trắng trẻo bước ra, người đàn ông nhìn thấy Triệu Tiểu Sơn, hơi nhíu mày.

Đúng lúc Tiền Oánh Oánh cũng đi ra, cô nói với Trương Hạo: “Anh cứ về thành phố trước, tôi chưa định về.”

Trương Hạo quay đầu, ánh mắt dời từ người Triệu Tiểu Sơn sang Tiền Oánh Oánh: “Oánh Oánh, em còn ở nơi này làm gì? Theo anh về thành phố được không?”

Tiền Oánh Oánh: “Đến lúc đi làm tôi sẽ về, tôi muốn ở lại đây một thời gian nữa”

Trương Hạo mất hứng: “Oánh Oánh, nơi này thì có gì tốt?” Anh ta đánh mắt sang Triệu Tiểu Sơn, bất mãn mở miệng, “Cả ngày sống cùng một đám hai lúa, em không chán à?”

Vẻ mặt cô cũng trở nên khó coi: “Anh muốn về thì cứ về! Anh không là gì của tôi, không có lập trường chi trở.”

Trương Hạo bị mắng, anh ta vội mở miệng: “Nhưng em là bạn gái anh!”

Tiền Oánh Oánh: “Tôi không phải bạn gái anh.”

Triệu Tiểu Sơn chứng kiến bọn họ tranh cãi, có chút mơ hồ. Lúc này, Tiểu Bàn cũng đi ra, cậu bé tới bên cạnh Triệu Tiểu Sơn, mất hứng mở miệng: “Tôi không muốn anh ta làm anh rể, chơi trò chơi cũng không chịu nhường tôi!”

Triệu Tiểu Sơn khoa tay múa chân với cậu em họ.

Anh ta không phải anh rể cậu sao?

Em họ ‘hừ’ một tiếng: “Chị tôi còn chưa đồng ý đâu, đương nhiên không phải anh rể tôi. Nhưng nếu anh ấy dạy tôi chơi trò chơi, tôi sẽ bảo chị họ nhận lời anh ấy.”

...

Trương Hạo giận Tiền Oánh Oánh: “Vì sao không thích anh?” Anh ta chỉ vào Triệu Tiểu Sơn cách đó không xa, “Chẳng lẽ em kiểu hai lúa giống cậu ta?”

Tiền Oánh Oánh không muốn cãi nhau với anh ta: “Anh nghĩ sao thì tùy.”

Trương Hạo vừa bực vừa ấm ức: “Anh bằng lòng thay đổi vì em! Mà em luôn lạnh nhạt với anh!”

Lúc này, cậu vợ Tiền Oánh Oánh cắt vải xong đã về, Trương Hạo và Tiền Oánh Oánh mới chấm dứt cuộc tranh cãi.

Cậu vợ nhiệt tình tiếp đón Trương Hạo, tuy trong lòng ghen úy khuất nhưng anh ta không thể hiện ra mặt, cùng họ hàn huyên.

Tiền Oánh Oánh nhìn Triệu Tiểu Sơn và em họ đứng chung một chỗ, em cô cũng không bắt nạt Triệu Tiểu Sơn như ngày thường, cô thoáng kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là vui mừng.

Cô đi đến chỗ họ, duỗi hai tay, xoa đầu hai người.

“Hiếm khi thấy các em hòa bình như vậy.”

Tiểu Bân hất tay cô, bất mãn mở miệng: “Ai hòa bình với anh ta?”

Cậu nhóc làm mặt quỷ với Triệu Tiểu Sơn rồi xoay người chạy về nhà.

« | »

Chương 9

Chương 9

Mọi người vào nhà trò chuyện, trong sân chỉ còn Tiền Oánh Oánh và Triệu Tiểu Sơn. Triệu Tiểu Sơn đứng bên cô vẫn đang dạo chơi cỏi thần tiên, Tiền Oánh Oánh kéo tay áo cậu, ngồi cùng cậu trên bậc thềm.

Triệu Tiểu Sơn bây giờ mới có phản ứng, cậu ngẩng đầu nhìn Tiền Oánh Oánh, luống cuống khoa tay múa chân với cô, động tác rất nhanh hơn nữa thay đổi liên tục, dường như hết sức kích động, đôi mắt sáng ngời phảng phất bắn ra những đốm lửa nhỏ.

Tiền Oánh Oánh ngơ ngác theo dõi động tác của cậu, có phần không hiểu, cô tò mò: “Tiểu Sơn, em muốn biểu đạt điều gì, động tác chậm lại một chút được không?”

Thân mình Triệu Tiểu Sơn cứng đờ, không biết cậu nghĩ gì mà gương mặt kích động dần trắng bệch, cậu chầm chầm buông tay, ánh mắt ngấn nước.

Tiền Oánh Oánh ngẩn ra, cho rằng mình chạm vào nỗi đau không thể nói chuyện của cậu, cô vội trấn an xoa đầu, lại lấy chocolate từ trong túi áo, bóc vỏ đưa đến bên miệng cậu: “Xin lỗi Tiểu Sơn, chị chưa học ngôn ngữ tay nên không hiểu hết, em bỏ qua lời chị vừa nói nhé.”

Triệu Tiểu Sơn hơi gật đầu, cậu viên chocolate, nỗi bất an trên mặt từ từ biến mất.

Biết bản thân không xứng với cô lại muốn ở bên cạnh cô, nguyện vọng này khi biết cô chưa kết hôn càng thêm mãnh liệt, tựa cơn sóng biển cuộn cuộn tràn vào mỗi tế bào trong cơ thể, từ tận đáy lòng có âm thanh điên cuồng gào thét – tặng cô tất cả những gì mình có, chỉ mong giành được nụ cười của cô.

Song, ngay cả khi cậu rất muốn đến gần cô, muốn làm cô vui vẻ, cậu vẫn e ngại cô sẽ ghét cậu, ghét bỏ cậu xấu, ghét bỏ cậu là người câm.

Chỉ là Tiền Oánh Oánh tuyệt đối không phải người kỳ thị người khác. Cậu yên tâm, đồng thời cũng thầm phỉ nhổ bản thân hoài nghi Tiền Oánh Oánh ruồng bỏ mình.

Cậu ngồi kể bên Tiền Oánh Oánh, mặt đỏ hồng, không hiểu sao tim đập thình thịch như muốn thoát khỏi trói buộc bật ra khỏi lồng ngực. Cậu không kìm được mà ngược mắt trộm liếc Tiền Oánh Oánh, thấy cô ngẩng đầu nhìn mình, trái tim hẫng một nhịp, cuống quýt cụp mắt theo phản xạ.

“Tiểu Sơn, loài hoa này trong rất đẹp, nghe nói mọc trên đỉnh núi.” Tiền Oánh Oánh ngồi trên ghế, cầm di động chạm hai lần phóng to hình ảnh mà Triệu Trường gửi đến, cô giơ điện thoại trước mặt Triệu Tiểu Sơn, “Là loài hoa này, Tiểu Sơn, em từng gặp qua chưa?”

Triệu Tiểu Sơn ngượng ngùng nâng mắt, chăm chú nhìn bông hoa đại màu tím nhạt trên màn hình.

Cậu đã từng bắt gặp, trước kia khi đốn củi hay chăn trâu trên núi, cậu phát hiện mảnh đất trống sau núi nở đầy loài hoa này. Hoa màu tím nhạt tựa áng mây trôi theo gió, hương thơm ngào ngạt.

Thấy Triệu Tiểu Sơn gật đầu, Tiền Oánh Oánh cất di động, có phần ước ao: “Thật muốn hái mấy bó về, nếu nó sinh trưởng ở quanh đây thì tốt rồi, nào ngờ lại ở trên đỉnh núi...” Từ lần đi leo núi cùng đồng nghiệp năm ngoái, cô chưa được thể nghiệm cảm giác leo núi thêm lần nào nữa.

Đúng lúc này, mẹ đi ra gọi cô: “Oánh Oánh, cháu mau vào đây, mẹ có lời muốn nói với cháu.”

“Vâng.” Tiền Oánh Oánh quay đầu đáp, cô mỉm cười nhìn Triệu Tiểu Sơn: “Chị vào trước nhé, ngày khác chúng ta lại tán gẫu.”

Triệu Tiểu Sơn vội gật đầu, cũng đứng lên theo, dõi theo Tiền Oánh Oánh trở về.

“Oánh Oánh, sáng mai cháu cùng Trương Hạo trở về thành phố đi, tuy mẹ cũng muốn giữ cháu ở lại mấy ngày nhưng ba mẹ cháu vừa gọi điện, bảo mẹ giục cháu về.” Mẹ cô khó xử mở miệng.

Tiền Oánh Oánh dẫu muốn ở thêm vài ngày nhưng cũng không muốn mệt khó xử. Cô gật đầu: “Vâng, ngày mai cháu sẽ cùng Trương Hạo trở về.”

Trương Hạo ở bên cạnh cong môi, Tiền Oánh Oánh nhìn anh ta, nhíu mày không vui. Ba mẹ cô nằng nặc yêu cầu cô về thành phố, nhất định là do Trương Hạo than thở không ít trước mặt họ.

Khi cậu mệt rời khỏi phòng khách, Trương Hạo lại gần Tiền Oánh Oánh: “Sáng mai dậy sớm rồi chúng ta về sớm.”

Tiền Oánh Oánh trừng anh ta. Em họ rưng rưng ôm eo cô không buông: “Chị ơi, ngày mai chị thật sự phải đi sao? Bao giờ chị quay lại thăm em?”

Tiền Oánh Oánh xoa đầu cậu bé: “Tiểu Bân yên tâm, chị rảnh sẽ về thăm em.”

Đêm dài.

Triệu Tiểu Sơn ôm chần lăn qua lộn lại, chỉ cần nghĩ đến nụ cười ấm áp của người ấy cậu lại kích động không ngủ yên, mong ngày qua nhanh một chút là có thể đi gặp cô.

Cậu lấy chocolate trong hộp ra, đặt trên ngực, làm vậy giống như có thể gần cô thêm một chút.

Cậu cầm chocolate đưa tới bên môi hôn, rồi xoa nó trên mặt.

Hi vọng đêm nay có thể mơ thấy cô.

Thế nhưng cậu nhắm mắt lại hồi lâu cũng không hề buồn ngủ. Cậu ôm chần lăn vài vòng rồi lại lăn vài vòng bèn đứng dậy, bật đèn đầu giường.

Ngày mai phải chỉnh trang một chút, cậu muốn cô chú ý đến mình nhiều hơn.

Cậu bước đến trước gương đánh giá bản thân cẩn thận. Tóc cậu đã dài hơn, vừa vắn che khuất lông mày, cậu lấy nước làm ẩm mái, dùng lược tạo kiểu tóc cho mình, cậu chải phần mái sang bên trái rồi đổi sang phải, sau đó rẽ chải ngược lên để lộ vầng trán đầy đặn, nhưng chải kiểu nào cũng không vừa lòng.

Tiếp theo, cậu lại mở ra tủ quần áo chọn đồ cho mình, T-shirt, áo sơ mi, quần áo thể thao, đồng phục, cậu gần như thử hết từng bộ quần áo mà vẫn chẳng ưng ý.

Cậu nhìn dáng người gầy gò của mình trong gương, cảm thấy thật thất vọng.

Quả nhiên bản thân không lên được mặt bàn, không xứng với cô.

Cậu ỉu xìu bỏ nhào lên giường.

Khi gà trống bắt đầu gáy, Triệu Tiểu Sơn lập tức bật dậy khỏi giường. Cả đêm mất ngủ nhưng cậu không hề uể oải, trái lại rất có tinh thần. Cậu mặc quần áo, rửa mặt xong lập tức chạy ra sân, cách hàng rào nhìn về căn phòng chưa sáng đèn.

Lúc này trời còn chưa sáng, bốn phía tối đen, ngay cả đường cũng không nhìn rõ. Triệu Tiểu Sơn ở bên ngoài nhìn căn phòng kia một lát, liền bật đèn pin, đi lên núi.

Trước khi cô thức dậy, cậu muốn hái bông hoa cô thích đưa tới trước mặt cô.

Tưởng tượng cô sẽ tươi cười dịu dàng, trái tim cậu cũng trở nên mềm mại như nước mùa xuân.

« | »

Chương 10

Chương 10

“Triệu Trường, tôi không sợ anh, không phải anh lớn hơn là có thể tùy tiện bắt nạt người khác. Anh còn tiếp tục thì tôi sẽ kể mẹ tôi!”

Giọng nói tức giận của Triệu Tiểu Bân vang lên, hai tay ôm chặt túi lớn trong lòng, không cho Triệu Trường chạm vào.

Triệu Trường đã man tóm góc túi, đe dọa: “Ngứa đòn phải không? Cho tao xem một chút thì sao!”

“Không cho! Đừng cho là tôi không biết mưu ma chước quỷ của anh, cho anh xem anh sẽ không trả lại tôi nữa!” Triệu Tiểu Bân lắc mình tránh đi bàn tay của Triệu Trường thủ, vội vàng chạy.

Triệu Trường đuổi tay bắt lấy cổ áo cậu bé: “Đừng nghĩ tao nhường mà lên mặt!” Cậu ta đập Triệu Tiểu Bân một cái, tức giận nói: “Đưa túi cho tao!”

Triệu Tiểu Bân bị đá quỵ xuống đất, viên đá cứng đâm rách da đầu gối, máu từ miệng vết thương rớm ra. Miệng cậu nhóc mếu máo, vành mắt đỏ hoe, cậu quỳ rạp trên mặt đất, ôm túi thật chặt: “Không! Đây là chị tôi cho tôi, không phải cho anh!”

Triệu Trường dùng sức tách tay cậu ra, không được bèn dùng chân giẫm lên. Rất nhanh, cậu ta đã chiếc túi được gói ghém cẩn thận trong lòng Triệu Tiểu Bân.

Triệu Tiểu Bân òa khóc hu hu, há miệng cắn bắp chân Triệu Trường. Triệu Trường ăn đau, dùng sức đập Triệu Tiểu Bân sang một bên.

Triệu Trường thô lỗ xé chiếc túi, phát hiện bên trong là một chiếc máy chơi game đời mới, nhìn siêu ngầu.

“Trả lại cho tôi!”

Triệu Tiểu Bân phần nộ gào thét, nhào lên trước định cướp máy chơi game về. Triệu Trường mất kiên nhẫn đẩy cậu: “Cho tao mượn chơi vài ngày!”

“Không cho mượn!”

Mắt thấy hai người chuẩn bị đánh lộn, một thiếu niên khôi ngô đúng lúc xong việc đi qua, tiến lên chặn trước Triệu Tiểu Bân, sa sầm mặt nhìn Triệu Trường, cậu chỉ vào Triệu Trường, ý bảo cậu ta trả máy chơi game.

“Triệu Tiểu Sơn!” Triệu Trường nghiêng răng, “Mày muốn giúp nó? Mày mau rút ngay, không thì cả mày tao cũng đánh.”

Triệu Tiểu Sơn đến gần cậu ta một bước, thỉnh linh giật máy chơi game về. Triệu Trường không phản ứng kịp, máy chơi game trong tay đã cướp mất, cậu ta tức run người, vung nắm đấm định đánh Triệu Tiểu Sơn.

Triệu Tiểu Sơn sức lớn, giữ nắm tay Triệu Trường, vặn ngược tay cậu ta ra sau lưng. Giữ một lát, cậu buông Triệu Trường ra.

Triệu Trường lão đảo, quay đầu lườm Triệu Tiểu Sơn. Mấy ngày trước bị đánh vào đầu vẫn còn đau, cậu ta không cam lòng bèn vung nắm đấm nữa về phía Triệu Tiểu Sơn nhưng đều bị cản lại. Ý định cho Triệu Tiểu Sơn nằm sấp không những không thực hiện được, cậu ta cũng vì vận động mạnh mà cảm thấy choáng đầu muốn ngã nhào xuống đất, dẫu muốn đánh Triệu Tiểu Sơn một trận cũng là lực bất tòng tâm, chỉ có bị đánh thêm.

Kẻ điện Triệu Tiểu Sơn đánh nhau không muốn sống.

Triệu Trường tức giận bỏ lại một câu ‘Hôm khác sẽ khiến mày đẹp mặt’ rồi đi mất.

Triệu Tiểu Bân đỏ hoe mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống, ngã ngời dưới đất khóc hu hu. Triệu Tiểu Sơn bối rối không biết làm gì, cậu trả máy chơi game cho Triệu Tiểu Bân, cứng nhắc đứng nơi đó, không biết nên làm gì mới phải.

Triệu Tiểu Bân ôm máy chơi game, thút tha thút thít mở miệng: “Không ngờ người ngốc như anh rất trâu bò...” Cậu bé đứng lên, dùng cánh tay lau nước mắt, “Anh giúp ta, tôi sẽ cho anh mượn máy chơi.”

Triệu Tiểu Sơn lắc lắc đầu tỏ ý không cần, qua một lát, cậu ngược ngùng khoa tay múa chân với cậu bé, hỏi Tiền Oánh Oánh đi đâu rồi.

Triệu Tiểu Bân lúc nào cũng thích quần lấy Tiền Oánh Oánh, ccô ở đâu cậu bé sẽ ở đấy. Nhưng bây giờ Triệu Tiểu Bân bị Triệu Trùng ức hiếp, mà Tiền Oánh Oánh cũng không ở bên cạnh, điều này khiến Triệu Tiểu Sơn thấy lạ. Tay trái Triệu Tiểu Sơn còn cầm một bó hoa dại màu tím nhạt đọng sương sớm, bây giờ không phải mùa hoa nở, cậu gần như tìm cả ngọn núi mới miễn cưỡng tìm được vài cành sắp nở. Cậu xuống núi, chạy về không ngừng nghỉ, lúc này mặt trời cũng vừa mọc, ánh dương vàng nhạt chiếu xuống khiến cả người đều ấm áp.

Triệu Tiểu Sơn tưởng tượng lát nữa có thể gặp Tiền Oánh Oánh, vừa hạnh phúc vừa hồi hộp.

Triệu Tiểu Bân liếc Triệu Tiểu Sơn một cái, buồn bã trả lời: “Chị họ vừa cùng anh Hạo quay về thành phố, tôi mới đi tiễn chị ấy.”

Cô về thành phố rồi.

Khuôn mặt Triệu Tiểu Sơn trắng nhợt, đầu óc rối tuếch, cậu cuống quít khoa tay với Tiểu Bân

Cậu lại gạt tôi?

Nhất định là gạt người, cậu chưa từng nghe Tiền Oánh Oánh nói hôm nay phải về thành phố. Triệu Tiểu Bân thích nhất lừa người, giống như lần trước cậu bé gạt mình nói Tiền Oánh Oánh đã có chồng.

Cậu nắm bó hoa dại thật chặt, không muốn nghe Triệu Tiểu Bân nói dối nữa, vội chạy về nhà.

Nhất định Tiền Oánh Oánh vẫn ở nhà, giờ này hẳn là cô đang hái rau trong vườn.

Trong lòng cậu chắc nịch Triệu Tiểu Bân lừa mình, nhưng càng tới gần nhà, trái tim cậu càng hoảng hốt.

Vườn rau không có bóng dáng cô! Trong sân không có bóng dáng cô!

Triệu Tiểu Sơn gõ cửa, mợ của Tiền Oánh Oánh mở cửa.

“Oánh Oánh hả? Cón bé trở về thành phố rồi, vừa mới đi.”

Triệu Tiểu Sơn như bị sét đánh, khuôn mặt tuấn tú biến thành màu xám trắng.

Cậu đứng giữa sân, ánh mặt trời chiếu xuống vườn rau xanh tươi, bên trong lu nước sạch vẫn lấp loáng. Nơi nào cũng có dấu vết chứng minh cô tồn tại,

chỉ là người đã không còn ở đây.

Bỗng nhiên cậu cảm thấy không thở nổi, trái tim nhói đau khiến đầu óc cậu trì trệ. Cậu mở cửa hàng rào, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thân thể đã không còn cảm giác, trong đầu cậu chỉ có người ấy.

Rơi giày?

Lòng bàn chân xước chảy máu?

Con đường trước mặt quanh co không rõ tận cùng, rốt cuộc không nhìn thấy cô?

Triệu Tiểu Sơn nắm chặt bó hoa đại tím nhạt, liều mạng chạy băng băng về phía trước.

Trên đường nhỏ rải rác mảnh vỡ chai bia, Triệu Tiểu Sơn chạy qua, để lại vết máu.

Một hòn đá khiến cậu vấp ngã, cậu ngay lập tức bò dậy, tiếp tục chạy về trước.

Muốn gặp lại cô, muốn đưa loài hoa cô thích tới trước mặt cô...

“Nông thôn nghèo nàn, đường nát như vậy, có để người ta lái xe không!”

Trương Hạo mất kiên nhẫn đập mạnh vô lăng, vừa rời bánh xe lại lọt xuống hố sâu, muốn lái xe cũng không xong.

Tiền Oánh Oánh bắt đắc dĩ xuống xe, hỗ trợ đẩy xe. Tiếng động cơ gầm rú, tiến lên, nhưng rất nhanh lại trượt xuống.

“Mới đi được 5km, cứ thế này khi nào mới về đến thành phố. Cái thứ nông thôn chết tiệt!” Trương Hạo quả thực điên tiết.

Tiền Oánh Oánh: “Đừng tức giận, thử lại xem được không.” Cô phụ đẩy xe, Trương Hạo cũng tăng tốc. Liên tục vài lần, xe mới thoát khỏi hố.

Tiền Oánh Oánh thở phào nhẹ nhõm, cô mở cửa, chuẩn bị bước lên xe, khóe mắt chợt phát hiện bóng dáng đang chạy trên đường nhỏ ở phía sau. Cô dừng một chút, quay đầu nhìn.

“Oánh Oánh, sao không lên xe?” Trương Hạo từ cửa xe ló đầu ra.

Tiền Oánh Oánh không đáp, cô nhìn bóng dáng kia, càng nhìn càng cảm thấy quen.

“Tiểu Sơn!” Cô thốt lên, vội chạy về phía người kia.

Triệu Tiểu Sơn tái mặt, trước mắt thỉnh thoảng biến thành màu đen, nhưng cuối cùng cũng vượt qua, rốt cuộc đã nhìn thấy cô, không gì quan trọng hơn.

Cậu đưa bó hoa dại cho Tiền Oánh Oánh, chờ mong nhìn cô.

Tiền Oánh Oánh nhìn mắt cậu đỏ ngầu, vành mắt chưa khô, trong lòng không rõ là cảm giác gì, ánh mắt hơi cay. Cô giơ tay xoa đầu Triệu Tiểu Sơn.

“Tiểu Sơn, cảm ơn em.”

Ở trong xe.

Triệu Tiểu Sơn thút tha thút thít, nước mắt thi nhau chảy. Tiền Oánh Oánh ngồi xổm trước mặt cậu, đỡ chân cậu, giúp cậu xử lý vết thương ở chân.

Lòng bàn chân chảy máu đầm đìa, vụn cát, mảnh thủy tinh ghim vào thịt, thoát nhìn dữ tợn lại khiến người thương tiếc.

“Đau lắm không Tiểu Sơn?” Tiền Oánh Oánh ngẩng đầu hỏi cậu.

Triệu Tiểu Sơn lắc đầu, chỉ là nước mắt không ngừng chảy. Tiền Oánh Oánh cho rằng cậu khóc như thế là vì gượng đau, nhưng cô nào biết Triệu Tiểu Sơn không khóc vì đau, mà bởi vì cô phải rời khỏi.

Trương Hạo đưa cho Tiền Oánh Oánh thuốc nước tiêu viêm, có phần không hiểu: “Đứa nhỏ này sao ngốc vậy, chạy 5km chỉ để đưa hoa cho em.”

Tiền Oánh Oánh nhận thuốc nước, đau lòng nhìn Triệu tiểu Sơn.

Trương Hạo nhìn Triệu Tiểu Sơn vẫn khóc, trong lòng cũng hơi khó chịu, anh ta luôn coi thường dân quê, cảm thấy bọn họ vừa dã man vừa thô tục, nhìn bộ dạng này của Triệu Tiểu Sơn, anh ta chợt cảm thấy mình quả thực có điểm không bằng cậu.

Khi Trương Hạo lái xe đưa Triệu Tiểu Sơn về, cậu ngồi ở ghế sau níu tay áo Tiền Oánh Oánh, khóc không ngừng. Về đến trong thôn, Tiền Oánh Oánh đỡ Triệu Tiểu Sơn xuống xe, mẹ cậu vừa thấy cậu liền tức giận mắng: “Thằng nhóc chết tiệt, mẹ đang nghĩ cả sáng con chạy đâu, con lại quần lầy Oánh Oánh phải không? Người ta phải về thành phố, con lại làm người ta thêm phiền rồi! Còn để người ta đưa về, con có thấy xấu hổ không.”

Triệu Tiểu Sơn cúi đầu khóc thút thít, bám chặt tay áo Tiền Oánh Oánh, cũng không đáp lại mẹ cậu.

Tiền Oánh Oánh áy náy nhìn mẹ Triệu: “Bác à, cũng do cháu, cháu từng nói với Tiểu Sơn muốn hoa dại trên núi, em ấy mới đi hái, còn chạy 5km, chân bị rất nhiều mảnh thủy tinh cắt phải.”

Mẹ Triệu phát hiện Triệu Tiểu Sơn quần băng gạc, hừ lạnh: “Nó xứng đáng bị như thế không phải sao, đã không nghe lời còn hay tạo phiền phức cho người khác.”

“Bác, Tiểu Sơn đưa nhỏ hiểu chuyện nhất cháu từng gặp, là cháu hại cậu ấy bị thương, cháu rất áy náy.”

Tiền Oánh Oánh dìu Triệu Tiểu Sơn vào nhà, đỡ cậu ngồi xuống ghế.

Cô ngồi trước mặt cậu, dịu dàng mở miệng: “Tiểu Sơn, cảm ơn hoa của em, bây giờ chị phải về thành phố, lần tới sẽ trở lại thăm em.”

Triệu Tiểu Sơn khóc không kịp thở, càng không ngừng lắc đầu, níu tay áo cô không tha, không cho cô đi.

Mẹ Triệu nhìn bộ dạng này của cậu, tức quá cầm cây chổi ở góc tường đánh cậu.

Thế nhưng Triệu Tiểu Sơn không chịu buông tay. Tiền Oánh Oánh thấy mẹ Triệu đánh Triệu Tiểu Sơn, vội ngăn cản bà: “Bác đừng đánh cậu ấy nữa.”

Trương Hạo bên ngoài đang thúc giục Tiền Oánh Oánh, cô khó xử nhìn Triệu Tiểu Sơn kéo tay áo mình, không biết nên làm sao.

Nhưng rất nhanh Triệu Tiểu Sơn đã buông lỏng tay, cậu khoa tay múa chân với Tiền Oánh Oánh, tốc độ thong thả, giống như mỗi động tác phải dùng hết sức.

Chị đi đi.

Cậu tỏ ý như thế.

“Tiểu Sơn?” Tiền Oánh Oánh nhìn cậu.

Triệu Tiểu Sơn nghiêng đầu tránh ánh mắt của cô, không trả lời.

Đến khi Tiền Oánh Oánh xoay người đi, cậu mới quay đầu lại, hoảng hốt nhìn bóng lưng cô.

Cho dù lưu luyến cỡ nào cũng không nhẫn tâm nhìn cô lộ vẻ khó xử.

Cậu hi vọng cô có thể vui vẻ, cho dù người mang lại niềm vui cho cô chẳng phải bản thân cậu.

Ô tô khởi động cuốn theo bụi mù mịt, người ấy cũng cách hẳn càng lúc càng xa.

Triệu Tiểu Sơn không kìm chế nổi, lại đuổi theo xe vài bước rồi dừng chân. Không thể gây thêm phiền toái cho cô, không thể khiến cô khó xử nữa.

Trái tim tưởng chừng bị khoét mất, trống rỗng, hơi lạnh len lỏi vào mọi góc ngách trong cơ thể.

Cậu trở về phòng, mở chiếc hộp mà cậu coi như báu vật, bên trong là mấy viên chocolate lẳng lẳng nằm đó.

Thực ra cô chưa từng rời đi, không phải ư?

Cậu cầm viên chocolate, khẽ hôn.

“Em gọi chị có chuyện gì à?”

Tiền Oánh Oánh vừa tan tâm, đang chuẩn bị dọn đồ về nhà thì em họ gọi điện.

Tiểu Bân ở đầu dây bên kia giận dữ: “Là Triệu Tiểu Sơn bảo em điện cho chị, cả ngày quần lầy em hỏi thăm tin tức của chị, phiền chết đi được, nếu không nể tình anh ta từng giúp em, em sẽ mặc kệ anh ta.”

“Tiểu Sơn ư?” Tay cô thoáng dừng lại.

“Vâng.” Cậu bé nghiêng đầu liếc Triệu Tiểu Sơn đang giương mắt nhìn mình, nói với Tiền Oánh Oánh: “Em thấy nhất định là anh ta yêu chị, chị phải cẩn thận đấy.”

Gương mặt điển trai của Triệu Tiểu Sơn bỗng đỏ lựng, vội cướp di động trên tay Tiểu Bân, luống cuống khoa tay múa chân.

Chớ nói bậy!

Em họ ‘hừ’ một tiếng.

Đầu kia, giọng Tiền Oánh Oánh mang theo ý cười truyền đến: “Nếu thực sự yêu chị thì tốt rồi. Tiểu Sơn tốt như vậy, nếu ai gả cho cậu ấy, nhất định kiếp trước đã cứu vớt dải ngân hà.”

Triệu Tiểu Sơn cầm di động căng thẳng, tim đập thình thịch.

Tiểu Bân nhìn Triệu Tiểu Sơn đỏ bừng cả mặt, bộ dạng ngây ngốc, khinh bỉ ‘hừ’ một tiếng, đoạt lại di động.

“Chị và anh Hạo thế nào rồi, anh ấy có hi vọng trở thành anh rể em không?”

“Không có hi vọng, anh ta trở nên tốt hơn nhưng chị vẫn cảm thấy không có cảm giác. Về sau em đừng gọi điện đòi mua máy chơi game nữa, người ta không nợ gì em cả, nghe chưa?”

“Dạ...” Tiểu Bân ỉu xìu lên tiếng.

Nhìn Triệu Tiểu Sơn ôm ngược, vẻ mặt thẹn thùng, cậu bé càng khinh bỉ hơn, hần tự dưng muốn trêu đùa Triệu Tiểu Sơn một chút.

“Chị ơi, em hỏi này, nếu Triệu Tiểu Sơn thật sự theo đuổi chị, chị có chấp nhận anh ta không?”

Triệu Tiểu Sơn đột ngột ngừng đầu, chờ mong đáp án, Tiểu Bân thậm chí nghe thấy tiếng tim đập vừa nhanh vừa mạnh của cậu, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lúc Tiền Oánh Oánh chuẩn bị mở miệng, em họ bèn chơi ác cúp máy.

Còn dám nói không có yêu chị họ tôi, đừng cho là tôi không biết mỗi lần gọi điện thoại, anh đều như thiếu nữ hoài xuân, làm bắn ánh mắt thuần khiết của tôi. Tôi là trẻ con đấy, hiểu không?

Không nghe được giọng nói dịu dàng của người kia, phát hiện di động đã bị ngắt máy, Triệu Tiểu Sơn ngơ ngác.

Kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, Tiền Oánh Oánh về thôn thăm cậu mợ, vừa buông hành lý, thiếu niên khô ngôi nhà bên đã đứng ngoài cửa thò đầu nhìn cô.

Thiếu niên cao hơn một chút, ngũ quan tuấn tú, làn da hơi đen nhưng đôi mắt thì sáng ngời.

Tiền Oánh Oánh cười với cậu. Thiếu niên ngẩn ra, lập tức đỏ mặt.

Em họ bất mãn la lên: “Triệu Tiểu Sơn! Anh đừng nhìn lén chị tôi!”

Lần này về quê, Tiền Oánh Oánh phát hiện nhân duyên của của Triệu Tiểu Sơn tốt hơn rất nhiều, có rất nhiều đứa trẻ sẵn lòng chơi với cậu. Tiền Oánh Oánh hỏi Tiểu Bân có phải đã xảy ra chuyện gì không, cậu bé trả lời: “Cái tên Triệu Trùng gây chuyện, bị người thôn khác đánh cho nửa chết nửa

sống, Triệu Tiểu Sơn cứu anh ta, anh ta rất biết ơn, dặn đám đàn em trong thôn, gặp Triệu Tiểu Sơn như gặp anh ta, nếu ai dám bất kính với Triệu Tiểu Sơn chính là chống đối Triệu Trùng.”

Cậu bé không cho Tiền Oánh Oánh biết, chính cậu cũng luôn nói với đồng bọn trong thôn rằng Triệu Tiểu Sơn là người nghĩa khí, còn khuyến khích họ chơi cùng Triệu Tiểu Sơn.

Có điều, Triệu Tiểu Sơn tuy là người tốt, nhưng cậu bé vẫn là không thích anh ta. Tranh giành chị họ với cậu đều đáng ghét!

...

Buổi tối, Tiền Oánh Oánh đang ngồi trong sân hóng mát, Triệu Tiểu Sơn đi đến bên cô, đưa chiếc giỏ gì đó cho Tiền Oánh Oánh.

Trong giỏ đựng đầy những con thú xinh xắn làm từ mây tre, còn có hai con búp bê, một nam một nữ, hình như là đôi tình nhân, tay nắm tay.

Tiền Oánh Oánh nhận chiếc giỏ, cười với cậu: “Cảm ơn Tiểu Sơn.”

Triệu Tiểu Sơn đỏ mặt ngồi cạnh Tiền Oánh Oánh.

Tiền Oánh Oánh ngắm hai con búp bê: “Đây là một đôi tình nhân ân ái nhỉ.”

Triệu Tiểu Sơn e thẹn gật đầu.

Tiền Oánh Oánh khẽ cười. Cô lấy mấy viên chocolate trong túi đưa cho Triệu Tiểu Sơn: “Ừm, quà đáp lễ.”

Da cô trắng nõn như ngọc, đôi mắt dịu dàng như nước, đôi môi đỏ mọng khẽ mở.

Cô ở trong giấc mơ cũng quyến rũ như thế, mỗi cái nhăn mỗi nụ cười đều có thể hớp hồn cậu.

Ma xui quỷ khiến, cậu cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng ấy.

“Rầm!”

Cửa phòng bị đóng sập.

Hôn... hôn rồi!

Triệu Tiểu Sơn lặn lộn trên giường, không ngừng đập đầu xuống gối. Thật không biết xấu hổ! Cậu vậy mà hôn cô!

Cậu ôm gối không ngừng lăn lộn, tuy rằng môi cô mềm mại diệu kỳ, tuy rằng muốn hôn lại, tuy rằng hạnh phúc muốn xỉu, nhưng cậu quả nhiên không biết xấu hổ rồi! Dám làm ra chuyện xấu xa như thế!

Nếu cô cảm thấy ghét cậu thì sao!

Triệu Tiểu Sơn hạnh phúc đang lăn qua lăn lại bỗng cứng đờ người, mặt xám ngoét, cậu bật dậy.

Nếu cô không để ý tới cậu nữa thì sao!

Cậu nhảy vội xuống giường, mở cửa phòng chạy ra ngoài!

Vừa hôn xong lập tức bỏ chạy, không quan sát biểu cảm của cô, giờ ngẫm lại, cô không nói gì chứng tỏ là ghét cậu!

Mắt Triệu Tiểu Sơn đỏ hoe, sắc mặt trắng bệch.

Xin đừng ghét cậu...

Về sau cậu tuyệt đối không làm ra chuyện xấu xa như thế nữa...

Cậu chạy đến trước mặt Tiền Oánh Oánh, cuống quýt khoa tay múa chân, muốn giải thích chuyện vừa rồi.

Khi Tiền Oánh Oánh đặt tay trên đầu cậu, thân mình run run vid sợ dần bình tĩnh lại.

“Tiểu Sơn, em thật sự thích chị à?” Cô hỏi.

Triệu Tiểu Sơn do dự, bỏ qua tự ti và xấu hổ, khẽ gật đầu, dừng một chút lại gật đầu thật mạnh.

Vô cùng thích, thích làm bất cứ điều gì vì cô, mỗi lần nhìn cô đều cảm thấy hạnh phúc.

Mấy ngày cô rời đi, cậu chỉ ước khoét trái tím mình ra, như vậy sẽ không đau lòng nữa.

Để xứng với cô, cậu nỗ lực khiến bản thân trở nên sáng sủa, nỗ lực khiến bản thân được mọi người yêu thích. Người trước giờ luôn lạnh nhạt hờ hững, không muốn liên hệ gì với người khác như cậu từng chút phá vỡ bức tường chắn trong tim, nỗ lực khiến bản thân hòa nhập với họ.

Cậu không muốn Tiền Oánh Oánh bảo vệ mình cả đời, cậu muốn trở thành người có thể bảo vệ cô.

Tiền Oánh Oánh thấy cậu gật đầu, mặt cũng đỏ theo, chỉ là trong lòng nhen nhóm chút vui vẻ. Có lẽ trong lúc vô tình, cô cũng chầm chậm thích thiếu

niên thuần phác này rồi.

Nhưng mà trâu già gặm cỏ non gì đó, cũng thật xấu hổ.

“Khụ.” Tiền Oánh Oánh vội ho một tiếng, “Vậy em mau lớn lên đi, chị chờ em...”

Triệu Tiểu Sơn ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời như lửa, niềm vui sướng tưởng chừng sắp nhấn chìm cậu. Cậu ngỡ ngác không biết làm sao, hồi lâu sau, cậu vùi vào lòng Tiền Oánh Oánh, hai tay ôm chặt eo thon của cô.

Tôi sẽ lớn lên... sẽ dùng hết khả năng để làm em vui vẻ...

Cũng mong em vĩnh viễn đừng rời khỏi tôi.

Mặt trời của tôi.

Người yêu... của tôi.

HOÀN

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)